

Lord Luster

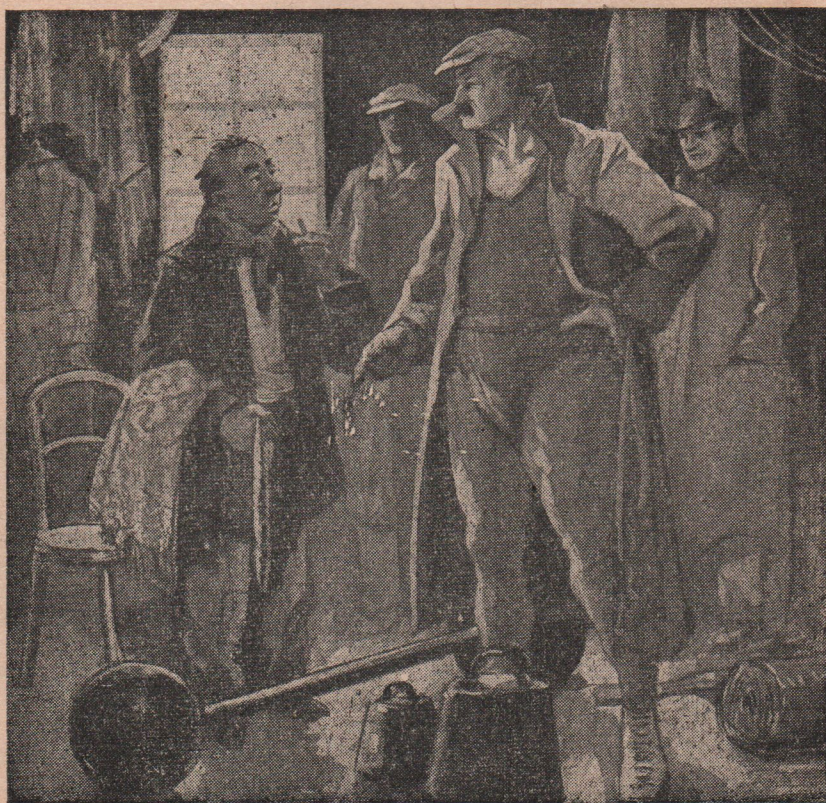
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE CIRCUSACROBATEN

N° 2654

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenboudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE CIRCUSACROBATEN

HOOFDSTUK I.

DE AUTOBANDIETEN

't Was omstreeks half drie in de middag en de grote boulevards te Parijs boden een levendige aanblik op die heerlijke zomerdag.

Op de brede, gladgereden asfaltweg, was een onophoudelijk komen en gaan van dure Amerikaanse auto's, vrachtwagens, snelle sportcars, geweldige autobussen, rijtuigen, taxis en fietsen, en de verkeersagenten hadden soms heel wat moeite, die chaos van voertuigen in het goede spoor te houden.

Op de trottoirs verdrong zich een dichte menigte, in een zonnig humeur, nu het weer, na een periode van guurheid en regen, plotseling totaal was om-

geslagen.

Vol aandacht voor hun omgeving wandelden ook twee heren langs deze Avenue.

De één was lang, gespierd en breed van schouders, met een scherp getekend gezicht, doordringende grijze ogen, een licht gebogen neus en even aan de slapen grijzend haar.

Hij droeg een lichtgrijs sportcostuum dat zijn stevige gestalte voordelig deed uitkomen.

Zijn metgezel had een rond en blozend gezicht met zachte trekken en heldere blauwe ogen, die aan zijn gezicht een bijna jongensachtige uit-

drukking gaven.

Hij was heel wat kleiner dan de andere, oudere man, maar ook zijn lichaam getuigde van een leven van sport en oefeningen in de buitenlucht.

De beide vreemdelingen waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Charles Brand was de eerste die sprak over het onderwerp, dat hem sterk interesseerde.

— Nu zou ik eigenlijk wel eens willen weten, Edward, wat ons nog hier houdt, nu die vervloekte Dr Cox toch weer ontkomen is, en de kans wel heel erg klein is, dat wij zijn arrestatie beleven, begon hij, de blauwe ogen op het gezicht van zijn vriend vestigend.

— Heel eenvoudig, Charles, antwoordde Raffles, je zegt zelf, dat de kans klein is, maar hoe klein ze ook is, ik wil eerst nog eens afwachten of de Parijse politie er misschien in slaagt, mijn doodsvijand, de leider van het genootschap van de Gouden Sleutel te arresteren.

— Ik zeg je, dat het vergeefs wachten zal zijn, hield Brand vol. Cox heeft in Parijs minstens evenveel vrienden als in Londen, en hoe die hem helpen, dat hebben wij vanmorgen kunnen zien, toen het nodig was een afgelegen huis, waar een paar dozijn van zijn vrienden zich hadden verschanst, met behulp van panserwagens en helikopter aan te vallen. (*).

Ongeveer acht dagen geleden was John Raffles, de lang gezochte vijand van Scotland Yard, naar Parijs gekomen, om zich daar meester te maken van een groot bedrag aan geld en een verzameling juwelen, die toebehoorden aan een door speculatie en minderwaardige praktijken schatrijk geworden stadgenoot.

Dat was hem ook gelukt, maar bij die gelegenheid had hij Dr Cox terugg gezien, die het ook op die juwelen bleek te hebben gemunt.

Al ettelijke malen hadden de twee

mannen tegenover elkaar gestaan, met de vurige wens, elkaar van het leven te beroven, want zij wisten maar al te goed, dat één van beiden te veel was op deze wereld.

Tot dusverre waren zij er echter alleen in geslaagd, elkaar een paar verwondingen toe te brengen, die er niet toe bijdroegen, de gevoelens jegens elkaar te verzachten.

Hier in Parijs was Raffles er achter gekomen, dat Cox zich ophield in een afgelegen huis in de voorstad Pantin, waar Cox was opgenomen door een vriend, die daar woonde, nadat hij gewond was bij een poging van de politie hem te arresteren in het hotel, waar de man van de juwelen ook zijn intrek had genomen, op aanwijzing van Raffles.

Hij zelf had de bandiet aangeschoten en had zo lang naar hem gezocht tot hij eindelijk een spoor van hem had gevonden.

Dat was op een helle wonderlijke manier in zijn werk gegaan.

Raffles had namelijk gezien, dat Cox bij zijn ontvluchting uit het hotel werd opgewacht door een auto, waarvan de koplampen heel dicht bij elkaar stonden, wat met name bij sommige Lancia's het geval is.

De daaropvolgende dag werd er een brutale bankroof in de Rue Demours gepleegd, waarvan twee jonge bankbedienden het slachtoffer werden en waarbij de bandieten gebruik hadden gemaakt van een auto, waarvan de gewonde chauffeur kon worden gepakt, terwijl de anderen in de auto met de buit ontkwamen.

Die auto was een Lancia.

Raffles maakte hieruit de nodige gevolgtrekkingen en dadelijk ging hij, onder de vermomming van een particulier detective uit Londen, die naar Parijs was gekomen om daar Dr Cox te zoeken, naar de baas van de gearresteerde chauffeur, graaf Bilancourt.

En in de kamer van deze chauffeur vond Raffles een aantal papieren, handig verstopt en in code, waaruit niet alleen duidelijk de samenhang bleek van de gepleegde misdaad, maar waarin ook

(*) Zie voor dit avontuur het vorige nummer van deze serie.

de plek werd aangegeven waar Cox zich schuil hield.

Dat was een eenzaam gelegen huis in de voorstad Pantin.

Maar een medeplichtige van de chauffeur, bediende in het huis van Graaf Bilancourt, was er op het laatste ogenblik in geslaagd, de schurken te waarschuwen, en er was een compleet beleg van het huis nodig, waarbij aan beide kanten doden en gewonden vielen, om de bandieten te overmeesteren.

Maar Cox had zich weten te redden.

Gebruik makend van de omstandigheden, dat een plichtsgetrouwe dokter hem kwam bezoeken, overviel hij de grijsaard, nam zijn plaats in en reed weg met de auto, die de dokter naar het belegerde huis gebracht had.

Wel werden alle schurken en hun medeplichtigen gedood, gewond of gevangen genomen, maar de man, waar het Raffles om ging, was weer ontsnapt.

Dit alles was diezelfde ochtend gebeurd en de middagedities hadden al lange verhalen over het gebeurde gebracht, die gretig gelezen werden.

Men bracht hulde aan de twee Engelse detectives en hun reusachtige helper en betreurde het, dat zij zo plotseeling verdwenen waren, zodra het huis, waar de boeven zich hadden verschanst, was ingenomen.

Gedurende enige tijd liepen de beide vrienden zwijgend naast elkaar.

Toen begon Brand weer:

— Hoe lang denk je hier dan nog te blijven?

— Geef je mij een week? vroeg Raffles glimlachend.

— Goed. Een week dan. Maar wij hebben veel te doen in Engeland, vergeet dat niet. Je hebt beloofd persoonlijk aanwezig te zijn bij de opening van het revalidatiecentrum voor Oorlogsinvaliden, dat op jouw kosten in het noorden van Schotland is gebouwd. Ook mag je niet ontbreken op het feest van de eerste steenlegging van het kindersiekenhuis, dat je hebt laten oprichten in Hounsditch, bij Londen. Het zou opvallen, als je daarbij wegbleef.

— In 's hemelsnaam dan maar, zei Raffles zuchtend. Maar die week moet ik hebben. Ik kan het niet hebben, dat die ellendeling van een Cox ons die streek heeft bezorgd, die hem misschien voorgoed buiten het bereik van de politie heeft gebracht.

— O, nu ben je te pessimistisch, Edward! riep Brand uit. Die man schijnt niet te kunnen leven, als hij geen misdaden pleegt. Denk eens aan, dat hij, ofschoon hem in Engeland beslist de doodstraf wacht, als zij hem te pakken krijgen, niet geaarzeld heeft een poging te doen, die juwelen van Turner in zijn bezit te krijgen. Nee, ik ben er van overtuigd, dat hij, zodra hij helemaal van zijn wonden genezen is, dadelijk weer aan de slag zal gaan en als hij niet erg voorzichtig is, dan kan hem dat het leven kosten. Zou Cox weten, dat je hier bent?

— Zeker weet hij het natuurlijk niet.

— Het zou onze positie verzwakken, als hij het wist of enig idee ervan had.

— Best mogelijk, maar dat zal mij toch niet beletten, hier een week te blijven en de kat uit de boom te kijken?

En met die woorden werd het gesprek, tenminste over dit onderwerp, beëindigd.

De twee vrienden wandelden nog een tijdje rond en riepen op de Boulevard de la Violette een taxi aan, die hen in een half uur naar hun hotel aan de Champs Elysées bracht, waar zij Henderson, de trouwe chauffeur, bezig vonden met het schoonmaken van de auto, zoals zij trouwens niet anders verwacht hadden, want de reus behandelde de auto's van Zijn Lordschap Aberdeen als kinderen.

Met enige spanning wachtten de vrienden de avondbladen af, maar deze bevatten niets anders dan een breedvoerig relaas over het beleg van het huis van de bandieten, sommige met veel foto's, zoals dit in Frankrijk de gewoonte is, maar Raffles en Charles Brand kenden alle bijzonderheden daarvan al.

Van Cox geen woord; hij was verdwenen, alsof hij in de grond was gezakt.

HOOFDSTUK II.

DE PAPIEREN VAN DE CHAUFFEUR

De ochtendbladen van de volgende ochtend bevatten nadere bijzonderheden van het gevecht om het huis in Pantin, maar nog altijd geen woord over Cox, of het moest dan zijn de mededeling dat de politie zijn spoor volkomen bijster was.

Het bleek uit de verklaring van de chauffeur van de dokter, wiens plaats de schurk had ingenomen, dat Cox dicht bij het ziekenhuis waar hij heen had moeten gaan, was uitgestapt en de chauffeur had gezegd, dat hij op hem moest wachten.

De chauffeur had ook inderdaad een vol uur gewacht, maar toen was hij naar zijn garage teruggereeden, daar hij veronderstelde, dat zijn baas, of wie hij daarvoor aanzag, van plan veranderd was.

In dat ene uur had Dr Cox natuurlijk volop de tijd gehad zich uit de voeten te maken; het was zelfs twijfelachtig of hij nog wel in Parijs zou zijn.

Misschien had een van zijn vrienden in de Franse hoofdstad hem aan een snelle auto geholpen, die hem tot dicht bij de Belgische grens zou brengen.

Dr Cox beschikte over een groot aantal vermommingen en men zou aan de grens wel heel goed uit de ogen moeten kijken om de sluwe misdadiger te herkennen en te kunnen arresteren.

Brand had het bericht in de bladen op zachte toon aan Raffles voorgelezen, toen de twee vrienden in de conversatiezaal van het hotel Du Trocadero zaten en voegde er nu meesmuilend aan toe:

— Denk je aan die ene week genoeg te hebben?

— Misschien niet, misschien ook wel, Charles, antwoordde Raffles kalm, het

toeval kan soms vreemd spelen en het is al eens meer voorgekomen dat het ons te hulp kwam, juist toen we alle hoop hadden opgegeven.

Toch zouden de volgende dagen nu Brand blijkbaar in het gelijk stellen, want de meester, zo was de titel van de leider van het grote misdadigersgenootschap, was en bleef onvindbaar.

Aan de ijver van de Franse politie lag het niet, want zij stelde alles in het werk om de Engelse misdadiger in handen te krijgen, die hoogst waarschijnlijk een groot aandeel had gehad in de brutale bankroof in de Rue Demours, hoewel de gearresteerde schurken met geen woord over zijn medeplichtigheid repten. Zij verklaarden eenvoudig, de naam van Dr Cox nooit gehoord te hebben.

Het was maar al te duidelijk, dat de vreselijke discipline, die onder de leden van het Genootschap van de Gouden Sleutel in Londen heerste, ook in Parijs werd gevonden; desnoods zouden de schurken liever de guillotine trotseren en het hoofd onder de valbijl leggen dan verraad tegenover de aanvoerder te plegen.

Met onverflauwde ijver doorzocht de politie de beruchtste wijken van Parijs, in Beneville zowel als in La Vilette, Montrouge zo goed als in Malakoff, maar zonder enig spoor van de gevreesde bendeleider te ontdekken.

Uit Londen waren nog enige mensen van Scotland Yard gekomen, die aan de jacht gingen deelnemen, maar ook zij waren niet gelukkiger.

Het spreekt vanzelf, dat deze heren zich met verwondering afvroegen, wie toch wel die particuliere detectives hadden kunnen zijn, aan wie het te danken

was geweest, dat een zo groot aantal gevaarlijke bankrovers onschadelijk hadden kunnen worden gemaakt.

Men noemde hun toen op het hoofdbureau van politie de namen van de twee Londense speurders, maar daardoor werden zij niet veel wijzer, want die hadden zij nooit eerder gehoord.

Dit vonden Raffles en Brand allemaal vermeld in de grote boulevard-bladen, die in deze tijd van het jaar maar al te blij waren, hun kolommen op deze manier te kunnen vullen.

Op de vierde dag dacht Brand, dat hij het pleit gewonnen had en dat Raffles uit Parijs zou vertrekken, nog voor de gestelde termijn verlopen was, en zonder zich opnieuw in gevaarlijke avonturen te storten.

Maar de jongeman zou zich ook deze keer vergissen.

Het was omstreeks half negen in de avond en de beide vrienden waren juist klaar met hun diner in het Café Anglais, en zaten nu op het terras rustig hun sigaret te roken en van de prachtige avond te genieten, toen Raffles plotseling met de vlakke hand op het marmeren blad van het tafeltje sloeg, zodat de juist passerende kelner van schrik struikelde en uitriep:

— Ik zal een ander beroep moeten kiezen, Charles, ik word kinds!

— Wat is er aan de hand? vroeg Brand verwonderd.

— Wat er is? Wel, ik heb helemaal vergeten dat ik nog altijd de papieren van Dujardin, de chauffeur van graaf Bilancourt in mijn bezit heb.

— Nu, en wat zou dat? vroeg Brand tamelijk benepen, want hij had zo'n voorgevoel dat die papieren heel wat opschudding teweeg zouden brengen.

— Kom, kom, heb je al even weinig hersens als ik? riep Raffles ongeduldig uit. In die papieren staat onder meer de plek vermeld, waar de leden van een van de grootste bendes van Parijs, die van de « Zilveren Dolk » doorgaans vergaderen.

— Waar is dat ergens?

— Ergens onder de grond van Parijs. De Parijse catacomben zijn oorspronkelijk steengroeven geweest, die al in

de tijd van de Romeinen kalksteen opleverden als bouw materiaal en die zich onder een groot gedeelte van de stad uitstrekken. Hier, onder onze voeten, strekt zich als het ware een tweede stad uit, enorm groot, een dodenstad.

— Dodenstad? herhaalde Brand verwonderd en ook een weinig opgeschrokken.

— Jazeker. Sinds het jaar 1768 werden er de gebeenten van allen, die op gesloten kerkhoven begraven werden, telkens wanneer er daar plaats moest gemaakt worden, in de onderaardse gangen van die steengroeve gebracht, en tijdens de grote Franse revolutie werden ook de lijken van terechtgestelden zonder meer in de catacomben gegooid; de doodgravers hadden er het bijltje bij neergelegd, want zij konden het werk niet meer af.

— En dus lagen daar beneden, in die holen en gangen, sinds al die jaren die resten op hopen? vroeg Brand.

— Nee, sinds het jaar 1810 zijn al die beenderen en schedels geordend en aan de muren vastgemaakt en bovendien zijn er hele kapellen uit die beenderen opgebouwd, maar elders zijn deze gangen door het Departement voor de Watervoorziening dankbaar gebruikt om er waterleidingsbuizen doorheen te leggen en om er het rioolwater door af te voeren. Maar al die gangen staan met elkaar in verbinding en er zijn maar weinig Parijzenaars, die er zich op kunnen beroemen, er de weg te weten, en die Parijzenaars behoren, helaas, niet tot de elite.

— Maar waar ergens komen die schurken dan bij elkaar?

— Er moet een ingang zijn dicht bij de Porte de Bagnolet, in de wijk Charonne en op een paar kilometer afstand van het beroemde kerkhof Père Lachaise.

Brand keek Raffles geruime tijd zwijgend aan en ging toen verder, ofschoon hij het antwoord heel goed wist:

— Wat hebben wij daar nu eigenlijk aan?

— Wat een vraag. Natuurlijk zullen wij dadelijk onderzoeken, hoe het staat met die ondergrondse vergaderzaal.

— Loop eenvoudig naar de politie en breng haar op de hoogte, gaf Brand te kennen.

— Hoor eens, beste jongen, voor zo-ver ik weet, heb ik je nooit tegen gehouden, als je iets graag wilde, zei Raffles koeltjes. Als je James dan maar bij me laat, want het zal misschien nog wel warm toegaan.

Brand werd vuurrood en plotseling greep hij de schouder van zijn vriend en zei op gedempte toon:

— Je weet toch wel, dat ik je niet in ernst in de steek zou laten, als je dan met geweld je hoofd in de muil van de leeuw wilt steken. Ik blijf.

— Ik had ook niet anders verwacht, Charles, kwam Raffles. Zeker, het zal geen kinderwerk worden, maar met een beetje lef en vooral met list komt men ver. Heb je zin nog vanavond eens in die buurt te gaan rondkijken?

— Met alle plezier! Dat levert tenminste geen rechtsreeks gevaar op, antwoordde Brand lachend.

— Wacht hier dan even, dan zal ik James met de auto laten komen, want het is een lange tocht.

Hij stond op, ging het café binnen, liep de telefooncel in en belde Henderson op, die in het hotel Du Trocadero op hun terugkomst wachtte.

Ongeveer tien minuten later kwam er een snelle Jaguar aanrijden en achter het stuur zat het onderwerp van het korte gesprek, James Henderson, een kerel als een boom, met een nek als een stier en schouders als een Hercules.

Hij was gekleed in een eenvoudige groene livree.

Raffles en Brand hadden al afge-rekend en stapten nu op de auto toe.

— De wagen ziet er keurig uit, James, zei Brand met een onmerkbaar knipoogje naar Raffles.

— Het doet mij plezier, dat U er zo over denkt, mijnheer Brand. Waar zal de reis heen gaan, graaf? wendde hij zich tot Raffles, die in Parijs graaf Gresham voor hem was.

— Denk je de weg naar het kerkhof van Père Lachaise te kunnen vinden, James?

— Oh ja, graaf. Ik heb niets anders te doen dan rechtuit te rijden, alle Boulevards af, de Place des Republiques over, langs de Avenue van die naam, dan rijdt ik recht op het kerkhof aan.

— Juist, James, breng er ons dan maar snel heen, nee, je hoeft niet zo zonderling vreemd te kijken, wij denken er niet te blijven. Als wij er zijn, zal ik je wel zeggen waar wij verder heen gaan.

De twee vrienden stapten in en de auto reed weg en volgde de grote Boulevards, die nog druk en vol leven waren, ofschoon de weinige schouwburgen, die nog speelden, al lange tijd aan waren.

Een half uur later hield de auto stil op de hoek van de Avenue Gambetta en van de Boulevard de Menilmontant, vlak voor een van de zij-ingangen van het kerkhof.

Raffles en Brand gingen nu op de voorbank zitten, terwijl Henderson naar de achterbank van de auto verhuisde.

Raffles bracht de wagen weer in beweging en reed de Avenue Gambetta verder af.

— Wij rijden hier nu in een gedeelte van Parijs, Charles, dat bijzonder rijk moet zijn geweest, en het trouwens nog is, aan onderaardse gangen, waarover ik het net had. Zij vormen een doolhof, waarin een vreemdeling zich niet, zonder groot gevaar, kan wagen.

— Maar daar schiet mij te binnen, Edward, dat wij niet veel hebben aan de mededeling in de papieren van Du-jardin, als wij niet precies weten, waar de ingang van die catacomben uithangt.

— Daar zullen wij wel achter komen.

— Laten wij dat eens aannemen, Edward. Geloof je dan, dat Cox daarheen zal gaan? Wat heeft hij er eigenlijk te maken?

— Wel, ik wil juist zien of hij er wel is, gaf Raffles ten antwoord. Daar gaat het om. Wie weet of hij daar geen toevluchtsoord heeft gezocht, waar men hem zeker niet zo gauw zal ontdekken.

De auto reed intussen snel door en had nu de kaarsrechte Rue Belgrand bereikt, die recht op de Porte de Bagnolet aanloopt.

— Hier moet het ergens zijn, maar waar? mompelde Raffles half in zichzelf.

Plotseling werd zijn aandacht getrokken door een helder licht in de verte, recht voor zich uit.

— Wat is dat daar toch? kwam nu Brand nieuwsgierig. Brand?

— Nee, daarvoor is het licht veel te

fel. Wij zullen het direkt wel zien.

De tocht werd voortgezet en een paar minuten later reed de auto door de Porte de Bagnolet, en de Rue de Paris op, en plotseling waren ze midden tussen een opgewekte, zingende menigte en werd het hun duidelijk wat het licht betekende; in de voorstad Bagnolet was het kermis.

HOOFDSTUK III.

DE KERMIS VAN BAGNOLET

Aan weerskanten van de brede Rue de Paris waren een groot aantal kraampjes neergezet, waar men van alles kon kopen, en waar men voor een frank op poppen kon schieten of met een houten bal borden en ander aardewerk mocht stuksmijten, of waar men kon vissen naar lootjes, of op een andere manier zijn geluk beproeven.

Op een groot, onbebouwd terrein stonden de grote tenten.

Het was er erg druk en een groot aantal Parijzenaars waren hierheen gekomen.

Er hing een doordringende geur van wafels en poffertjes, afkomstig uit de vele kramen, die men overal vond.

Raffles reed hier enige tijd rond om het levendige gedoe te bekijken en keerde toen weer terug.

't Was omstreeks elf uur in de avond, toen hij de Porte de Bagnolet weer passeerde.

Zodra zij weer bij het kerkhof waren aangekomen, liet Raffles de auto stoppen en Henderson weer achter het stuur gaan zitten, terwijl hij en Brand achterin gingen zitten.

— Rijd ons maar naar het hotel terug, James.

Zodra de auto weer reed, begon hij:

— Er is mij iets ingevallen bij het

zien van die kermis, Charles. Wat zou je ervan zeggen, als wij ons stevig vermomden en voorlopig in Bagnolet onze tenten opsloegen?

— Iets dergelijks is mij ook al door het hoofd gegaan, zei Brand. Wij zouden daardoor veel beter dan anders in de gelegenheid zijn de gangen van de schurken na te gaan.

— Juist. En dat kunnen wij niet beter doen dan door ons uit te geven voor kermisreizigers; straatkunstenaars bijvoorbeeld.

— Prima! riep Brand uit.

— Mij dunkt, jij zou als Spaanse danseres furore maken, ging Raffles verder, met een schuin oogje naar de jongeman.

— Heb je nu geen ander emplooi voor me? Moet ik nu alweer in vrouwenkieren?

— Ik zou me beklagen, als ik jou was, plaagde Raffles. Hoe lang is het al niet geleden, dat ik je gevraagd heb, je in de kieren van het zwakke geslacht te hullen? Maar ik zal medelijden met je hebben; wij zullen een acrobaat van je maken.

— Dat is wat anders! riep Brand uit. Wanneer beginnen wij?

— Morgenochtend, zo vroeg mogelijk. Wij zeggen onze kamers maar da-

delijk op en trekken nog vannacht naar ons huis in de Rue Lepic. Rijd ons daarheen en zet de auto in de garage van onze vriend Legrant, daar vlak bij.

Zonder enige verbazing, knikte Henderson, als teken dat hij het bevel had begrepen, waarna de beide vrienden het hotel binnen gingen om hun koffer te pakken en hun rekening te betalen; een kwestie van tien minuten.

Zij stapten weer in de auto en de tocht dwars door Parijs begon opnieuw.

Het was één uur, toen de auto eindelijk stilstond voor de deur van een heel oud huis, op de hoek van de Rue Lepic en de Rue des Abesses.

Raffles had het huis enige tijd geleden gekocht, daar het kostbare eigenschappen had; twee uitgangen in twee verschillende straten en een kelder, die in verbinding stond met een hele lange, onderaardse tunnel, die een heel eind verder, in het midden van het kerkhof van Montmartre, midden tussen dicht struikgewas, in een vervallen grafkelder eindigde.

Een kwartier, nadat zij snel het huis waren binnengelopen, waarvan Raffles alleen de verdieping gelijkvloers in gebruik had, sliepen de drie Engelsen rustig.

De volgende ochtend, nog voor zij aan hun ontbijt dachten, begonnen zij zich zorgvuldig te vermommen.

Henderson werd het eerst door Raffles onder handen genomen.

Hij moest zich in een vleeskleurig tricoot steken, dat zijn geweldige spieren het voordeligst deed uitkomen, en daar overheen kreeg hij een tot op de draad versleten pak, met gerafelde broekspijpen. Dit tenue werd voltooid door een vuurrode das en een jockeypet met een brede klep.

Met grote zorg werd hem een dikke snor op de bovenlip geplakt, zijn wenkbrauwen werden zwaar gemaakt met behulp van vals haar en de gezonde rode kleur van zijn gezicht werd met een zeker kleurmiddeltje in een ziekelijk geel veranderd.

Raffles had zijn haar met een kleurmiddel zwart gemaakt, daar een pruik

bij het beroep, dat hij nu gekozen had, wat al te veel gevaar zou opleveren van verschuiven en ook een zwart snorretje van glanzend haar onder zijn neus bevestigd. Dit was niet een van die voddën, waarmee men detectives zich op het toneel ziet versieren en die op een kwartier afstand de kappen verraden, maar een snor, die men voor echt zou hebben gehouden, ook al bekeek men hem een kwartier lang van alle kanten, op een afstand van minder dan een meter.

Ook hij droeg een groen tricoot en witte turnschoenen en men maakte de afspraak, dat hij met Brand zou samenwerken, terwijl Henderson als gewichtheffer zou optreden.

— Maar hoe komen wij aan gewichten, mylord? vroeg Henderson, die al met een paar woorden op de hoogte was gebracht.

— Wij komen onderweg genoeg uitdragers tegen, James, die wel dergelijke dingen hebben, antwoordde Raffles. Verder hebben wij nog een paar stoelen, een dik touw, een versleten tapijt, een centenbakje en nog wat andere rommel nodig, maar dat is allemaal gemakkelijk te kopen.

De drie mannen schoten nu een lange overjas aan, sloten hun eigen kleren weer zorgvuldig in een geheime wandkast en verlieten het huis door een achterdeur.

Zodra zij op straat waren, riepen zij een taxi aan en vroegen de chauffeur hun naar een uitdrager te rijden.

— Ik weet er wel drie, man, zei de chauffeur, die zijn vrachtje niet zonder argwaan opnam, bang als hij was voor zijn fooi.

— Rijd dan maar eerst naar nummer één, beval Raffles, en wees maar niet bang voor je fooi, want wij hebben de pitten.

— Stap dan maar in!

Hij bracht de drie mannen naar een grote uitdragerij aan de Boulevard de Clichy en alle drie stapten uit.

De uitdrager bleek prima van alles voorzien te zijn en hij liet hun een paar halters, wit gelakte stoelen en andere zaken zien, die hij juist van een

arme drommel, die als straatkunste-naar was opgetreden, had overgenomen.

— Wat weegt die halter? vroeg Henderson, in zijn gebrekkig Frans, op het voorwerp in kwestie wijzend.

— Tweehonderd kilo, mijnheer, antwoordde de uitdrager.

De reus keek de man strak aan, kwam zonder een woord te zeggen naar voren, hief de halter van de grond en stak hem met één hand gemakkelijk omhoog.

Toen legde hij de halter weer neer en riep:

— Wie jou dat dingetje voor tweehonderd kilo verkocht heeft, die heeft je beduvelde, of jij doet het nu ons, want dat ding weegt zeker geen honderdvijftig.

— Dan zal ik mij vergist hebben, mompelde de uitdrager, die niet zonder ontzag naar de verrichtingen van de reus gekeken had.

— Het gewicht komt er niet zo erg op aan, James, zei Raffles in het Engels. Kun je overigens het ding wel gebruiken?

— Voor erbij zal het wel gaan! antwoordde Henderson, die een ware minachting scheen te koesteren voor voorwerpen, die minder dan tweehonderd kilo wogen.

De halter werd dus gekocht en ook nog een paar lichtere van vijftig en honderd kilo, een kleed en een paar stoelen, waarna het vrachtje naar buiten werd gehaald.

De chauffeur keek verschrikt naar de drie mannen en hun aankoop en vroeg toen wantrouwend:

— En waar moet dat nu heen, burgers?

— Naar de kermis van Bagnolet, antwoordde Raffles langs zijn neus.

De chauffeur keek hem een ogenblik zwijgend aan, schudde even het hoofd, liet zijn wagen keren en reed weg, zijn vrachtje op het trottoir achterlatend.

De drie Engelsen keken elkaar een ogenblik verbluft aan en toen barstten Brand en Henderson in een hartelijk gelach uit.

— Intussen staan wij hier met ons rommeltje en wij kunnen hier toch niet

blijven staan, riep Brand uit.

De uitdrager, die alles gezien had, kwam nu uit zijn winkel en zei:

— Twee huizen verder is een garage, waar ze auto's per uur en per dag verhuren; als de heren daar eens heengingen?

— Dat lijkt mij een goed plan, zei Raffles.

En zo gingen zij op stap naar de autoverhuurder en kregen, na wat heen en weer gepraat, een vrij goede auto, met een stevig stel veren, dit met het oog op de zware halters, die de chauffeur van het voertuig al bedenkelijk hadden doen kijken.

De prijs moest vooruit betaald worden.

En nu konden de drie mannen dan eindelijk weggrijden, naar de plaats van bestemming.

Het was al bij elfen, toen de auto eindelijk stil hield, dicht bij het grote marktplein van Bagnolet.

De chauffeur werd betaald en kreeg een fooi, waar hij stomverbaasd over was.

En nu stonden de drie mannen tussen het kermisgedoe, Henderson met zijn halters, Raffles met de stoelen en Brand met het stuk kleed.

— Weet je wat me daar te binnen schiet? vroeg Brand, terwijl hij zijn blikken over de tenten en kramen liet glijden, waarmee het plein bedekt was.

— Laat eens horen; antwoordde Raffles, die zijn stoelen al had neergezet en naar een gunstig plekje scheen uit te zien, om er met de toeren te beginnen.

— Moeten wij geen vergunning hebben om op straat te mogen optreden.

— Nee, Charles, dat is in deze kermistijd niet nodig. Wij kunnen dadelijk beginnen.

— Nu, als je daar zeker van bent, vooruit dan maar.

Het rafelige kleed werd op de stenen uitgespreid. Henderson zette een soort trompet aan zijn mond, waaraan hij schorre tonen ontklokte, om het publiek te trekken. Raffles klapte in de handen en hield in grappig Frans een soort toespraak om de aandacht te trekken.

Het duurde niet lang, of er stond om de drie mannen een kring van toeschouwers, die uit de aard der zaak niet zo groot was, als dit 's avonds en zelfs in de namiddag het geval zou zijn geweest.

Toch stonden er een veertigtal toeschouwers om het kleed, toen Raffles en zijn metgezellen met hun kunsten begonnen.

Dit was voor hen niets bijzonders, want in de grote gymnastiekzaal in het huis van de Grote Onbekende in Londen, oefenden de beide vrienden geregeld en ze waren zo lenig, krachtig en vlug, als men het van beroepsacrobaten maar zou kunnen verlangen.

Zij hadden hun jassen uitgetrokken en stonden nu in de versleten tricots, blootshoofds.

Raffles ging languit op de grond liggen, stak beide armen in de hoogte en liet Brand daarop een hoogstand maken, die de bewondering van alle deskundigen onder het publiek wegdroeg.

Met de jongeman op deze manier omhoog gestoken op zijn uitgestrekte armen, stond hij op en liep een paar keer het tapijt in het rond.

Hij deed nog een paar toeren en daarop was het de beurt aan Henderson.

De reus wreef beide handen goed droog, greep de halter van vijftig kilo en stak die spelenderwijs in de hoogte.

Het ging zo vlug en gemakkelijk, dat iemand uit het publiek schreeuwde:

— Die dingen zijn hol!

Henderson verstond niet veel van Frans, maar toch wel zoveel, om de betekenis van die woorden te begrijpen.

Hij liet de halter langzaam zakken, keek om zich heen en vroeg toen in zijn eigen soort Frans:

— Wie zei dat daar?

De man die het gezegd had, hield zijn mond, maar een paar omstanders, en vooral een dikke man met een vuurrode das om een grote hoed op zijn vette krullende lokken, schreeuwde:

— Daar staat hij! Die met dat rode gezicht!

— Komt u dan eens even hier, mijnheer! nodigde Henderson de man vriendelijk uit, dan kunt u zichzelf overtuigen!

Schoorvoetend kwam de man uit de rij en liep naar de halter toe.

Hij greep hem aan, maar kon hem niet met moeite met beide handen even van de grond lichten.

— Geloof u nu nog, dat die halter hol is? vroeg Henderson met een vriendelijke grijns, die echter niet veel goeds voorspelde.

— Ik geloof het nu niet meer, stotterde de man.

— Goed zo! riep Henderson. Maar ik wil u nog wel op een andere manier aan het verstand brengen, dat ik geen papkind ben. Hoeveel weegt u?

— Ik? vroeg de man benauwd. Ik weeg zesenzeventig kilo.

— Zesenzeventig kilo? herhaalde Henderson met een stentorstem, die ver over het plein weerklonk. Een peulenschilletje, mijnheer!

En voor de andere er op verdacht was, had Henderson hem in de borst gegrepen en wierp hem nu als een bal in de lucht.

Hij ving hem, als was hij een klein kind, in zijn krachtige armen op, zette hem op zijn hoofd, draaide hem weer overeind en eindigde met hem met één hand en met het grootste gemak boven zijn macht te steken.

En tenslotte vloog de man met een grote boog tegen de omstanders aan, die in een uitbundig gejuich losbarstten, waarbij de man met de rode das zich bijzonder verdienstelijk maakte, door als een razende in de handen te klappen.

Nu kwam de halter van tweehonderd kilo aan de beurt.

Henderson nodigde een aantal omstanders uit, hun krachten op het zware ding te beproeven, maar niemand kon het ook maar één centimeter van de grond krijgen.

Tenslotte slaagde drie man erin, met inspanning van al hun krachten de halter ongeveer een decimeter van de sten op te tillen.

Nu duwde Henderson hen opzij, greep de stang goed in het midden en langzaam rees de halter omhoog.

Men zag zijn armspieren als kabels zwellen, zijn borst zette zich uit, terwijl de sterke benen als in de grond

verankerd schenen.

Elindelijk had de reus het gevaarte met beide armen boven het hoofd gestoken.

Nu gaf hij Raffles en Brand een wenk die kwamen toelopen en ieder aan een van de kogels gingen hangen.

Een luid applaus weerklonk.

Nikkel- en zilvergeld regende op het kleed neer.

En zodra Henderson de halter voorzichtig weer had neergelegd, stormde de man met de hoed op het drietal toe en riep opgewonden uit:

— Je bent verbazend sterk. Het is, verd... jammer dat jij je kunsten op straat vertoont. Ik zou durven wedden, dat jij wel een paard kunt optillen.

— Dat kan ik ook best, mijnheer, antwoordde Henderson eenvoudig.

— Het was natuurlijk maar bij wijze van spreken. Je kunt het toch niet in ernst?

— Mijn kameraad spreekt in volle ernst, mijnheer, kwam nu Raffles tussenbeide, terwijl Brand zich haastte het geld op te rapen. U kunt er direkt een proef op nemen. Daar komt juist een rijtuig voorbij met een paard, dat er tamelijk oud uitziet en dat wel niet met de benen zal schoppen. Laten wij de koetsier vragen of mijn vriend de proef met zijn paard mag nemen.

Zonder iets te zeggen, stormde de man met de rode das op de koetsier toe, sprak even met hem, drukte hem iets in de hand en riep toen:

— De koetsier vindt het goed!

In een ommezien was het paard, een oud beestje, maar van de gewone grootte uitgespannen en in de kring gebracht.

Met gespannen aandacht keken de

omstanders toe.

Henderson probeerde eerst de kracht van de buikriem, vond dat deze sterk genoeg was, draaide zich met de rug naar het paard toe, stak de rechterhand tussen riem en lichaam van het dier en kromde zijn knieën, terwijl hij de arm zo ver mogelijk strekte.

Toen haalde hij diep adem, strekte langzaam de benen en het paard hing op zijn rug, met een hand opgehouden en de poten slap neerbungelend.

Een donderend gejuich steeg uit de menigte op, die plotseling tot verscheidene honderden personen was aangegroeld.

De man met de rode das schreeuwde, tot hij bijna geen adem meer had en greep, zodra Henderson het paard weer op de benen had gezet, de reus bij de arm:

— Ik engageer je! brulde hij. Ik betaal vijfhonderd francs per avond, zo vast als een huis, vertering en logies vrij. Ik heet Leblanc, en ik woon op de hoek van het plein in het kleine café. Ik heb nog drie andere artiesten en het toneel is groot genoeg. Akkoord?

Henderson keek Raffles aan en deze stond nog in dubio, toen Brand uitriep:

— Maar dan neemt u ons er toch bij?

— Nee, vriend, dat zal niet gaan, antwoordde de caféhouder. Dat wordt me te duur, al zeg ik niets van uw prestaties.

Brand wilde weer iets zeggen, toen er plotseling een zware stem uit de menigte klonk, die sprak:

— Ik engageer jullie alle drie tegen 2000 francs per avond en niet alleen voor deze kermis, maar voor een vol jaar, om te beginnen.

HOOFDSTUK IV.

HET CIRCUS BERTINI

Op hetzelfde ogenblik stapte er een man in de kring, met een jongen van ongeveer negen jaar en een meisje van zeven aan de hand.

Hij was groot en zwaar gebouwd en zijn gezicht vertoonde het kenmerk van de reizende circusdirecteur, gebruind, met een pikzwarte snor, die rijkelijk met cosmetiek was besmeerd, glimmende zwarte haren, die in de nek waren uitgeschoren en een heerszuchtige blik in de donkere ogen.

Met een blik had Raffles die man getaxeerd: wreed, ruw, tyranniek.

Naar zijn uiterlijk en de uitspraak van het Frans te oordelen, was hij een Italiaan, misschien een Pool.

De drie mannen wisselden een blik met elkaar en lieten toen hun oog toevallig op de beide kinderen vallen.

Het waren echte circuskinderen, pronkerig aangekleed, bij het meisje het haar met papillotten in de krul gehouden en met een rood lint versierd.

Zij waren allebei bleek en tenger, gevolg van een leven van inspanning en vermoeienis, nog voor hun lichaam zich behoorlijk gevormd had.

De jongen was blond, met grote blauwe ogen, blijkbaar een zoon van het noorden, het meisje daarentegen was gitzwart, met prachtige donkere kijkers en schitterend witte tanden.

Zij zagen er beiden triest en ongelukkig uit.

Raffles had snel zachtjes in het En-

gels een paar woorden met zijn metgezellen gewisseld en wendde zich nu tot de circusdirecteur met de vraag:

— Mag ik weten, met wie ik te doen heb?

— Bertini, Mario Bertini, mijnheer, antwoordde de man, terwijl hij met een breed gebaar zijn slappe viltten hoed afnam. Natuurlijk hebt u wel van mij horen praten?

Raffles begreep, dat alle straatkunstenaars verondersteld werden, alles van die heer af te weten, en daarom antwoordde hij:

— Welke artiest zou niet van het circus Bertini hebben gehoord?

— En neemt u mijn voorstel aan?

— U biedt ons 2000 francs per avond voor ons drieën?

— Ja, dat zei ik.

— Betaalt u ook het logies?

— U kunt in een van onze woonwagens slapen.

— Dan neem ik het aan, zei Raffles, terwijl hij de directeur de hand toestak. Wij kunnen dadelijk tekenen als u wilt.

— Afgesproken! riep Bertini met schitterende ogen, want hij begreep wel, dat hij een voordelig zaakje had gedaan; die reus zou zelfs in een eerste rangs specialiteiten-teater zijn gewicht in goud waard zijn.

— Waar staat uw tent?

— Weet u dat niet eens? riep Bertini verrast uit.

— Wij zijn net aangekomen, verontschuldigde Raffles zijn onwetendheid.

— Goed dan, mijn circus staat op een bouwterrein, ten zuiden van de voorstad, nog geen kwartier hier vandaan. Maar komt maar met mij mee, dan zal ik u de weg wijzen.

Henderson en Brand namen de halsbanden op hun nek, Raffles nam het overige en de kleine stoet trok door de straten van Bagnolet naar het terrein, waar een vrij grote, helemaal uit linnen opgetrokken tent stond.

Op enige afstand daaromheen stonden de bijbehorende woonwagens gegroepeerd, zes in aantal en voor het merendeel heel groot.

In een kleine loods van plaatijzer stond de dieselmotor met de dynamo, die voor het electrisch licht en de verwarming van de kooien van de wilde dieren en van de circusruimte moest zorgen.

In een van de wagens was men blijkbaar bezig aan het koken van het middagmaal, want er steeg een dunne rookwolk uit een pijp, die uit het dak van de woonwagen stak.

Op de treden van de trapjes, die naar de wagens voerden, speelden de kinderen of zaten vrouwen, die met pailletten bestikte kleren herstelden, terwijl mannen bezig waren met het nakijken van paardentuigen, zwepen en andere circusbenodigdheden.

Een paar stalknechten waren bezig de paarden voor de middagvoorstelling te roskammen, die over anderhalf uur zou beginnen.

Tenslotte was een man, in een smerige borstrok, bezig een varken te dressereren, met eindeloos geduld, zonder ooit de zweep te gebruiken.

Een paar artiesten hadden opgekeken, toen Bertini met zijn nieuwe aanwinst terugkeerde, maar veel notitie werd er niet van hen genomen.

Bertini stak het plein dwars over, liet in het voorbijgaan de kinderen achter onder de hoede van een oude vrouw, met het gezicht van een heks, en die de kleinen dadelijk ruw naar zich toetrok, en bracht nu de drie mannen naar

een van de grootste woonwagens, een groot gevaarte, dat altijd door zes paarden getrokken moest worden.

Een deel daarvan was als kantoortje ingericht en hier tekenden de drie metgezellen het contract, zonder zich zelfs te verwaardigen er een blik in te slaan; zij waren namelijk beslist niet van plan de bepalingen daarvan, langer na te komen dan overeenkwam met hun eigen plannen.

En zo waren zij dan geëngageerd als « Trio Desmond », de fenomenale Engelse krachtmensen, alles op dit gebied overtreffend, zonder weerga, en die de eer genoten te mogen optreden voor Hare Majesteit de Koningin van Engeland.

Raffles en Brand hadden zich bovendien moeten verplichten eventueel de kunsten aan de vliegende trapeze en aan het driedubbele rek te maken.

Maar daar tegenover hadden zij de bepaling gemaakt, dat zij in geen geval als pikeurs zouden hoeven te werken en dat was wel iets zeer bijzonders, want dit gebeurt zelfs bij wereldberoemde circussen, waar alleen de sterren van de eerste grootte, van die wet zijn uitgezonderd.

Toen de contracten getekend waren, die Bertini met een zucht van voldoening in zijn bureau wegsloot, konden de drie vrienden vrij over hun tijd beschikken tot drie uur, want dan zou het de beurt zijn van hun nummer.

Bertini kon zich nu niet langer met hen bemoeien, want hij moest dadelijk werk maken van de aanplakbiljetten en de advertenties, waarin met grote letters de grote nieuwe attractie zou worden vermeld.

En zo waren de drie mannen dan vrij, om te doen en te laten wat zij wilden.

Zij slenterden over het pleintje en liepen de circustent binnen, waar nog een half uur gerepeteerd zou worden voor de loketten open gingen en het publiek toegang zou kunnen krijgen.

In het reusachtig bovenstuk waren een paar vierkante gedeelten om scharnieren draaibaar.

Die waren nu opengezet en daardoor

drong het daglicht naar binnen, net als door de wijdgeopende deuren en de nooduitgangen.

Toch heerste er een half duister in het circus en het was nodig een paar lampen aan te doen.

In het zand draafde een met het zogenaamde «panneau» gezadeld paard, een mooie vos, glanzend van huid, nu en dan zachtjes met de kop schuddend.

In de kleine orkestruimte zat een man aan een piano, die een slepende wals speelde.

De kleine jongen, die de drie mannen net aan de hand van de directeur hadden gezien, stond midden in de arena, dicht bij een man in witte hemdsmouwen, die in de ene hand de lange zweep of chambrière, in de andere hand een karwats hield.

De knaap droeg nu een paars tricot, dat zijn magere en toch gespierde gestalte nauw omsloot.

— Encore! schreeuwde de man met de zweep, en pas op, dat je de sprong niet mist.

De jongen keek de man angstig aan, die dreigend de karwats had opgeheven en toen naar het dravende paard.

Hij wachtte even tot het dier op de juiste plaats was gekomen, berekende vliegensvlug de afstand, nam een geweldige aanloop en wipte van de kleine springplank vlug op het vlakke zadel van het paard, dat de lichte last nauwelijks scheen te voelen.

De jongen had echter even moeite om zich in evenwicht te houden en zwaaid met de armen als molenwieken.

De man met de karwats vloekte even en schreeuwde:

— Wat betekent dat? Noem je dat springen? Kom er af!

De jongen liet zich gewillig van de rug van het rustig voortdravende paard glijden en kwam schoorvoetend naar het midden van het zand, waar zijn beul stond.

De man greep de jongen, die van vermoeidheid op de benen trilde, ruw bij de schouder en hief de karwats op, terwijl hij hem toeschreeuwde:

— Ik zal je leren, hoe je moet springen, onwillige hond!

Maar voor de karwats kon neersulzen op het hoofd van de jongen, die verschrikt in elkaar was gekrompen, werd de pols van de man door een krachtige hand vastgegrepen.

Dese draaide zich met een verbaasd gezicht om, met een dreigende uitdrukking op zijn gemene tronie en keek in de ogen van Henderson, die rustig zei:

— Laat dat, schoft, zie je niet, dat die jongen al veel te moe is, om die gevaarlijke sprong te herhalen? Wacht totdat hij is uitgerust.

— En wie zou mij daartoe dwingen?

— Ik, antwoordde Henderson, steeds even bedaard.

— Wat heb jij hier te vertellen? Wie ben je? Ik ken je helemaal niet! ging de man in hemdsmouwen verder, terwijl hij zijn hand, waarin de karwats was, met een onverwachte en woedende ruk lostrok uit de greep van Henderson.

— Je kent me nu nog niet, kerel, maar je zult me gauw leren kennen, als je die jongen niet met rust laat, kwam Henderson, en nu klonk zijn toon al een beetje dreigender.

— Je zou me dus willen beletten, met mijn leerlingen om te gaan, zoals ik dat zelf verkies? schreeuwde de man, wit van woede en drift.

— Ja, dat zal ik.

— Dat zullen we wel eens zien! brulde de andere.

En wéér ging de karwats de hoogte in.

Maar voor die omlaag kon komen, werd de ellendeling als een veertje opgelicht en de volgende seconde spartelde hij acht meter verder, vlak bij de rand van het circus, in het zand.

Maar een paar artiesten hadden het toneel gezien en zij kwamen nu schreeuwend en scheldend toegelopen, maar Henderson wachtte hen af, zonder dat er een spier op zijn gezicht bewoog en met een glimlach om de lippen.

Vlak voor de reus hielden de eersten stil, juist zoals de branding breekt op een hoge rots.

Zij namen de reusachtige schouders, de brede borst, de geweldige armen eens goed op, keken elkaar eens schuin aan en trokken meesmullend weer af, zon-

der dat een van hun ook maar een vinger had durven uitsteken, terwijl Henderson rustig wijdbeens was blijven staan, hen met de vuisten in de zij glimlachend toeknikkend.

— Ik zie al, dat wij het eens zijn geworden zonder veel woorden, kwam hij opgewekt. Als iemand nog een nadere verklaring wenst, omtrent mijn gedrag, dan ben ik onmiddellijk tot zijn beschikking, ofschoon het misschien beter is tot na de middagvertoning te wachten, dan kunnen jullie nu tenminste met hele ribben optreden.

Henderson boog zich nu over de jongen heen, dwong met zacht geweld zijn hoofd achterover, zodat hij hem in het gezicht kon zien en bromde tussen de tanden:

— Zo'n schurk. Wat spijt het mij, dat ik hem nog niet een paar centimeters verder terecht heb laten komen.

Henderson had dit laatste in het Engels gezegd en de jongen scheen hem niet te verstaan.

Maar nu vroeg Raffles in het Frans:

— Ben je niet erg moe?

De jongen keek hem schuw en verwonderd aan, daar hij zeker niet gewend was aan die vriendelijke toon en antwoordde toen zacht, met een schichtige blik naar de man in hemdsmouwen, die juist overeind gekrabbeld was:

— Ja, mijnheer, heel erg moe, ik ben al een half uur bezig.

Toen riep hij naar de man met de zweep:

— Wij nemen de jongen nog een half uurtje mee, in de frisse lucht. Hij deed de sprong uitstekend, en als je het lef hebt, om, terwijl wij hier nog zijn, die

jongen nog met een vinger aan te raken, dan zal mijn makker hier je afroffen, tot er geen botje in je lichaam is heel gebleven.

— Als je maar zorgt, dat de jongen bijtijds voor zijn nummer terug is. Als je van het circus Bertini een bewaarplaats voor zuigelingen wilt maken, dan moet je het maar aan de directeur zeggen.

Henderson draaide zich om en deed twee stappen in de richting van de schreeuwer, waarop deze plotseling uit het oog verdween met een reuzesnelheid.

Brand barstte in lachen uit en zelfs op het gezicht van de jongen vertoonde zich zoiets als een glimlach.

Nu stonden de drie mannen met hun kleine, nieuwe vriend weer op het pleintje van het circusdorp en haastten zich naar de straat, die daar langs liep.

Maar plotseling riep de jongen uit, terwijl hij op het kleine meisje wees, dat de mannen al aan de hand van Mario Bertini gezien hadden en dat helemaal alleen tussen de woonwagens rondliep:

— Daar loopt Rita. Mag ik haar meenemen, mijnheer?

— Maar dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles.

De knaap holde naar het meisje toe, nam haar bij het handje en zei iets tegen haar, terwijl hij op de drie mannen wees.

Het volgende ogenblik kwamen zij terug, grepen ieder een hand van Raffles, alsof zij hem al jaren kenden en alsof dit zo hoorde, terwijl zij de andere hand aan Brand en Henderson toestaken.

HOOFDSTUK V.

EEN AFGELUISTERD PLAN

Vlug liepen de drie mannen met hun kleine beschermelingen langs de Rue de Paris en stapten een grote uitspanning binnen, waarachter een schaduwrijke tuin lag.

Zij bestelden iets en kochten chocolade voor de twee kinderen.

Maar de knaap zei met een ernstig gezicht:

— Het is heel vriendelijk van u, mijnheer, maar mag ik het liever tot na de voorstelling bewaren? Ik mag absoluut niet eten twee uren voor de voorstelling, omdat men met een gevulde maag niet zo lenig is, begrijpt u wel?

De jongen had dit zo ernstig en deskundig gezegd, dat er een glimlach op het gezicht van de Grote Onbekende kwam.

— Ik kan het mij heel goed voorstellen, zei hij. En uw klein vriendinnetje, hoe staat het daarmee?

— Zij mag het ook niet, mijnheer.

— Wat doet zij eigenlijk? vroeg Brand vol belangstelling.

— Zij danst op het strakke koord, mijnheer, en zo mooi, zo mooi!

— Wat? Hoe oud ben je dan wel, kleine meid? vroeg Raffles zo teder, zoals Brand maar heel zelden van hem hoorde.

— Zeven en een half jaar, mijnheer, en als ik twintig ben, dan trouw ik met Raoul, antwoordde Rita met schitterende ogen.

— Wel, dat is een prachtig plan, ant-

woordde Raffles glimlachend. Jullie houden zeker veel van elkaar?

— Wij worden altijd samen afgerost, mijnheer, antwoordde de jongen eenvoudig, alsof dit een voldoende verklaring was van hun wederzijdse liefde.

Henderson had van dit gesprek, dat in het Frans gevoerd was, voldoende begrepen, om woedend en met gebalde vuisten uit te roepen:

— Wat is dat? Slaan zij dit kleine engeltje, mylord? Ik zal u eens wat vertellen, ik heb wel zin om vanmiddag hun hele circus boven hun hoofd af te breken. Ik wil de directeur met die kerel in hemdsmouwen om de oren slaan.

— Dat is een prima plan, James, dat we echter tot later zullen uitstellen, kwam Raffles sussend, ofschoon hij zelf ook woest werd.

Hij wendde zich weer tot Raoul en ging verder:

— Je bent toch zeker geen zoon van de directeur, van Mario Bertini?

— Toch wel, mijnheer, antwoordde de jongen.

— Dat is merkwaardig. Dan heeft je moeder zeker hoogblond haar?

— Nee, mijnheer, zij is zo zwart als een raaf en zij ranselt juist het hardst. Kijk maar eens.

De knaap had vlug zijn mouw opgestroopt en liet nu een aantal blijkbaar nog verse striemen zien, blauw en opgezet.

Bij dit gezicht liet Henderson zijn

kernachtige Londense krachtterm horen, dat Brand hem vermanend aan de mouw moest trekken, daar een paar bezoekers aan de andere kant van de tuin verschrikt omkeken.

Raffles wreef even zacht en liefkozend over de magere arm van de jongen en toen bleef zijn oog gevestigd op een kleine vlek boven de elleboog.

Het was een stervormig litteken, van lichtbruine kleur en alsof het getatoueerde was.

— Wat is dat? vroeg hij belangstellend, hebben ze je getatoueerd?

— Welnee, mijnheer, dat heb ik al zolang ik het weet, antwoordde de jongen glimlachend. Ik denk, dat ik er, mee geboren ben. Hij trok zijn mouw weer omlaag en wendde zich toen naar zijn vriendinnetje, met wie zachtjes een paar woorden gewisseld werden.

Daarop vestigde hij zijn heldere ogen op het gezicht van Raffles, die hem peinzend aanzag en vroeg:

— Komt u aan het circus, mijnheer, als ik vragen mag?

— Ja, mijn jongen.

— O, dat is leuk, riep het kleine meisje uit, terwijl zij blij in haar handjes klapte.

— En wie is jouw vader, klein ding?

— Ook Mario Bertini natuurlijk, antwoordde het kind, alsof ze het een gekke vraag vond.

— Maar dan zijn jullie broer en zus! riep Brand uit. Hoe willen jullie dan later...

Maar een por, die Raffles hem in zijn zij gaf, belette hem de zin af te maken.

Waarom zou hij de idylle van die twee kinderen vernietigen, die zoveel van elkaar hielden, en die later met elkaar wilden trouwen?

— Ben je altijd bij het circus van je vader geweest? wendde hij zich weer tot Raoul.

— Ik geloof het haast niet, mijnheer, mijn vader is vroeger heel rijk geweest zeker, want hij woonde in een prachtig huis en er waren bedienden in.

De jongen wilde nog iets zeggen, maar de woorden schenen hem op de lippen te bestarven.

Hij keek strak met half open mond

naar de ingang van de tuin, waar net de gestalte van Mario Bertini was verschenen.

De circus-direkteur had het groepje eindelijk in het oog gekregen, en kwam met gefronste wenkbrauwen dichterbij.

Hij keek Raffles met een donkere blik aan, greep de jongen bij de hand en zei:

— Ik heb liever niet, dat de jongen van de wagens wegloopt, vriend.

— Geloof u dan, dat hij niet in goed gezelschap is? vroeg Raffles koeltjes.

— Dat zeg ik niet, antwoordde Bertini, maar ik heb hem liever altijd bij de hand, hij is een ondeugende rakker, die mij heel wat last en zorg veroorzaakt heeft.

— Ik heb een heel andere indruk van de jongen gekregen, zei Raffles kalm. Hij lijkt mij heel zacht en vooral heel lief voor zijn zusje te zijn, het is toch zijn zusje?

Bertini keek Raffles een ogenblik zwijgend aan en er verscheen iets in zijn ogen, dat Brand niet beviel, toen hij onbeschoft antwoordde:

— Wat dacht je dan anders?

— O, het is maar een vraag; het viel mij op, dat de jongen zo hoog blond is, kwam Raffles schouderophalend.

— Misschien zou jij beter doen, je met je eigen zaken te bemoeien, antwoordde de circusdirekteur ruw, terwijl hij ook het meisje met een vlugge beweging van haar stoel meetrok en met de twee kinderen verdween.

De drie mannen bleven een ogenblik zwijgend bij elkaar zitten, waarop Raffles hoofdschuddend zei:

— Wat een leven voor die arme kinderen. Vermoeiende oefeningen, ransel, liefdeloosheid en geen school. Wat moet er van hen terecht komen?

— Als ik naar mijn gemoed te werk ging, mylord, gromde Henderson, dan nam ik die kleintjes gewoon mee naar Londen.

— Kinderroof, James? vroeg Brand spottend. Dat zou ons kunnen opbreken. De Franse wetten zijn daarin erg streng.

Raffles had op zijn herlogen gebakken en zei nu:

— Komt, vrienden, het wordt onze tijd. Laten wij weer naar het circus teruggaan.

Toen de drie mannen de reusachtige tent weer naderden, stroomde het publiek er al binnen, aangelokt door de grote aanplakbiljetten met schreeuwende kleuren, die overal in Bagnolet verspreid waren.

Nadat de voorstelling al begonnen was, bleven de drie mannen nog een ogenblik bij de voorstelling toekijken en zij moesten toegeven, dat alles van vrij goede kwaliteit was; de paarden waren goed gedresseerd en goed gevoed, de costuums zagen er goed uit, de clowns en acrobaten verrichtten hun toeren naar behoren.

Maar als het publiek wist, ten koste van hoeveel leed en tranen al die mensen hun lenigheid en hun dapperheid verkregen hadden.

Zij zagen ook de kleine Raoul zijn toeren verrichten, en nu de jongen in zijn paars tricoot, met zijn rose geschminkt gezicht en de glimlach om zijn lippen, vrolijk kwam aanhuppelen en met een enkele sprong op het platte veld zat, zou niemand geloofd hebben, dat diezelfde jongen nog pas een uur geleden in elkaar kromp en sidderde voor een ruwe bruut.

Toen kwam de beurt van «de drie Desmonds» en het geweldige applaus na ieders toer bewees de circus-directeur, dat hij een goede slag had geslagen die ochtend.

Hij ging zelfs zo ver, de drie mannen een complimentje te maken, nadat zij zich in een van de kleine kleedkamers, van de schmink hadden ontdaan en hun gewone kleren weer hadden aantrokken.

Toen de drie mannen weer alleen waren en op weg naar een klein restaurant in de buurt, begon Brand:

— Wanneer beginnen wij nu eigenlijk met ons onderzoek?

— Maar, beste Charles, dat is al aan de gang, antwoordde Raffles glimlachend. Wij moeten van nu af aan onze ogen en oren goed openzetten en op alle verdachte individuen letten; er valt niet aan te twijfelen, of hier in de buurt

bevindt zich ergens de ingang van de catacomben, waar de boeven bij elkaar komen en als wij maar geduld hebben, dan zullen wij die plek wel ontdekken. Wij hebben het voordeel, dat wij een paar leden van de bande, waarmee wij vroeger al te maken hebben gehad, van gezicht kennen.

Met opzet had Raffles, om er het middageten te gebruiken, een van de ordinairste kroegen uitgezocht en daar zouden zij als acrobaten niet al te erg opvallen.

Er bleek dan ook een heel eigenaardig publiek te komen, kerels met echte Apache-typen, straatmeiden met geplat haar, een sigaret tussen de lippen en brutale blikken en verder arbeiders en feestvierders, kermisklanten en soldaten.

De drie mannen gingen aan een tafeltje zitten en bestelden een eenvoudige, maar stevige maaltijd, want er werd heel wat van hun weerstandsvermogen gevergd.

De duisternis begon al te vallen, toen zij de kroeg weer uitgingen, zonder iets wijzer te zijn geworden.

Zij waren er bijna zeker van, toevallig in een dievenkroeg terecht te zijn gekomen, maar verder kwam dan ook hun kennis niet voor het ogenblik.

Zij hadden een beetje moeite met het terugvinden van het circus, daar zij zich in het donker in de weg vergisten, en zo naderden zij het dorp van woonwagens aan de achterkant.

Instinctmatig hadden de drie mannen op de brede grasband gelopen, die zich uitstreckte langs het grintpad, dat door het nog onbebouwde terrein naar het dorp van woonwagens liep.

En de toekomst zou spoedig leren, dat hun instincten hen goed geadviseerd had.

Plotseling stond Raffles, die vooraan liep, stil en legde de vinger op de lippen, wat eenvoudig een waarschuwingsteken was, want de drie mannen hadden al geruime tijd niets meer gezegd.

— Wacht hier even op me, ik kom direkt terug. Het volgende ogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Hij volgde de grasrand langs het

grintpad, en bereikte zo een van de woonwagens, dezelfde, waarin hij die middag in het kantoortje van Bertini, het contract getekend had.

Zijn scherp oor had net een op flulsterende toon gevoerd ruzieachtig gesprek opgevangen, en Raffles was in deze dagen buitengewoon nieuwsgierig uitgevallen.

Achter de wagen staande, herkende hij dadelijk de stemmen; het waren Bertini en de man met de chambrière.

Maar Raffles kon niets verstaan en daarom dook hij vlug onder de wagen en kroop zover naar voren, tot hij bijna vlak onder de beide sprekers was en hen bij wijze van spreken in de benen had kunnen knijpen.

Hij was daarbij half verborgen door de grote bak, die aan kettingen onder de wagen, tussen de wielen hing, en bestemd was om er allerlei losse dingen en ook het hooi voor de paarden in te vervoeren.

— En nu kon hij duidelijk de ruziemakende stemmen verstaan.

— Ik zeg je, dat het onzin is, Granville klonk de stem van Bertini, die erg uit zijn humeur scheen te zijn. Het is te gevaarlijk en als de zaak mislukt, zal ik er voor op moeten draaien.

— Maar daar is geen sprake van, antwoordde Granville ongeduldig. Als de jongen ons helpt, heeft de hele zaak niets te betekenen.

— En als hij halverwege het raampje blijft steken, waar jullie hem doorheen willen laten klimmen?

— Daar lopen wij geen risico mee. Wij trekken hem zijn tricoot aan, waarin hij werkt, en hij is zo mager, dat hij desnoods door een sleutelgat zou kunnen kruipen.

— En is de zaak nu wel de moeite waard? hield Bertini aan.

— De moeite waard? Wel, kerel, graaf Bilancourt is een van de rijkste Parijzenaars. Hij woont in een huis als een

paleis en het goud ligt er, om zo te zeggen, voor het oprapen.

— En als de jongen alarm maakt en als hij wegloopt en de bewoners vlug waarschuwt, zodra hij binnen is?

— Oho, ik zal mijn voorzorgsmaatregelen nemen, antwoordde de ander grinnig. De kleine schurk wordt aan een touw gebonden, en als hij niet heel vlug de deur open doet en maar een kik geeft, palm ik hem weer in, als een vis aan de lijn en dan mag hij alle heiligen aanroepen.

— En zou de jongen, die in mijn circus werkt, die met de vos een van de attractienummers vormt, een haar op zijn hoofd durven krenken? kwam Bertini nijdig.

— Wie en wat zou me dat beletten? antwoordde Granville brutaal. Ik ben in ieder geval de man, die indertijd de jongen gestolen heeft, en ik heb dus zeker de meeste rechten op hem.

— Jij mag dan de meeste rechten hebben, maar jouw werk zou ook het grootste gevaar lopen, als deze zaak stuk loopt.

— Laten wij er niet langer over praten, Bertini, hernam Granville kortaf. Na afloop van de voorstelling, morgenavond, geef je mij de jongen mee en de rest is kinderspel. In ieder geval heb ik meer rechten op hem dan jij.

— Doe dan wat je wilt! zei de ander nijdig. Ik was mijn handen in onschuld. Maar ik waarschuw je, dat ik niets met die zaak in het huis van jouw graaf te maken wil hebben. Als het falikant uitloopt, moet je je er zelf maar zien uit te draaien.

En daarna klonken voetstappen van iemand, die haastig wegloopt.

Granville bleef staan.

Raffles hoorde hem binnensmonds iets mompelen, maar hij kon niet verstaan wat de schurk zei.

Even later zag hij, dat ook Granville weg ging.

HOOFDSTUK VI.

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING

Raffles bleef nog een ogenblik onder de wagen verscholen, tot hij niets meer hoorde en kroop er toen voorzichtig weer onder uit. Hij ging snel naar Henderson en Brand, die geduldig waren blijven wachten, half verborgen achter een met pakkisten beladen wagen.

— Wel? vroeg Brand nieuwsgierig, zodra Raffles onder het bereik van zijn stem was, op zacht gefluisterde toon.

— Wel, ik heb er geen spijt van, dat ik onder die wagen ben gekropen, antwoordde Raffles, met een eigenaardige glimlach om de lippen. Met een paar woorden: die kerel met zijn grote zweep, die Granville blijkt te heten, wil morgenocht inbreken in het huis van graaf Bilancourt en wel met de gedwongen hulp van de kleine Raoul. Hij heeft daarvoor toestemming gevraagd aan Mario Bertini!

— Wat? En gaf de vader van de jongen toe?

— Hij is zijn vader helemaal niet. Ik heb het van het begin af al gedacht. De kleine Raoul is een gestolen kind. En Granville is de dief.

— Maar dan lopen wij toch zeker dadelijk naar de politie? antwoordde Brand woedend.

— Wij zullen ons niet overhaasten, beste Charles, gaf Raffles ten antwoord. Op de eerste plaats gaan wij de graaf waarschuwen. Begrijp mij goed, tegen een inbraak als zodanig kan ik moeilijk bezwaren maken, daar-

voor ben ik wel de laatst aangewezen persoon, al maak ik dan misschien een ander gebruik van de buit dan die schurk van een Granville, bijvoorbeeld. Maar daarbij gebruik maken van de hulp van een onschuldige jongen, met het plan, om de jongen van kant te maken, als hij geluid durft te geven, wacht eens daar zullen wij dan toch een stokje voor steken. Er is nog iets. Het staat voor mij vast, dat die Granville deel uitmaakt van een bende en waarschijnlijk van dezelfde troep, die hier ergens haar bijeenkomsten onder de grond houdt.

— Waarom denk je dat?

— Omdat hij juist het huis van graaf Bilancourt heeft uitgezocht. Je weet toch, dat de chauffeur en een bediende van de graaf gevaarlijke schurken bleken te zijn? Zij hebben al enige tijd geleden plannen gemaakt, de graaf te bestelen. Nu die twee kerels gevangen zijn, moeten de anderen er wel iets anders op verzinnen.

— En heeft Bertini toegestemd?

— Nee, het was hem te gevaarlijk.

— Dus er komt niets van die onderneming?

— Toch wel. Granville trok zich van de weigering niets aan. Hij is de man, die de jongen indertijd gestolen heeft en aan Bertini in « bruikleen » heeft gegeven. De bijzonderheden ken ik niet, maar dit is ruimschoots voldoende. Wij zullen er voor zorgen, dat aan de heren boeven een warme ontvangst wordt be-

reld.

— Maar als de kleine Raoul nu eens weigert te helpen?

— Dat zal de arme jongen wel niet durven. Zij zouden hem doodranselen. En dan, ik zal hem vragen niet tegen te strubbelen, maar integendeel alles te doen wat hem gezegd wordt.

— Is dit wel te vertrouwen? Veronderstel eens, dat de jongen uit angst voor die kerels, alles vertelt?

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde toen:

— Misschien heb je wel gelijk. En toch moeten wij dat er op wagen, want de jongen moet op de hoogte gebracht worden van wat hij te doen heeft. Wij kunnen tot op het laatste ogenblik wachten met hem in te lichten, zodat hij geen tijd heeft om na te denken. En laten wij nu voortmaken, want anders laat de circusedirekteur ons boete betalen wegens te laat in het circus verschijnen.

De drie mannen zochten nu snel hun kleedkamer op om zich voor de voorstelling te kleden.

Zij hielden de jongen scherp in het oog, maar aan de uitdrukking van zijn gezicht was duidelijk te zien dat Granville hem nog niets gezegd had; waarschijnlijk wilde ook de bandiet wachten tot het laatste ogenblik met zijn mededeling aan de knaap, om iedere poging tot ontvluchting of verraad onmogelijk te maken.

Toen de drie « Desmonds » hun nummer hadden afgewerkt en opnieuw een verbazend succes hadden geoogst, bleven zij wachten tot ook de kleine pantomime zou zijn afgelopen, waarin Raoul en zijn kleine kameraad Rita een rol speelden.

Zij wilden de jongen zoveel mogelijk in het oog houden, want het was niet onwaarschijnlijk dat Granville de jongen onder zijn bewaking wilde nemen, tot het tijdstip van de inbraak.

Maar deze vrees bleek ongegrond, want de beide kinderen werden na afloop van de voorstelling direkt naar de wagen gebracht, waar zij sliepen.

Daarop wijdde de drie Engelsen hun volle aandacht aan Granville zelf.

Toen de lichten in de tent uit waren en alles daar in rust was, ging de schurk het wagendorp uit en ging naar de Rue de Paris.

Hij was in gezelschap van twee stal-knechts; de drie mannen waren in een druk gesprek gewikkeld en merkten er niets van, dat zij gevolgd werden door de pas aangenomen artiesten, die er op letten, dat zij zich op de achtergrond hielden.

Na enige tijd sloegen Granville en zijn metgezellen een smalle zijstraat in en Raffles, Brand en Henderson bereikten deze straat juist bijtijds, om te kunnen zien dat de drie kerels verdwenen in een heel oud, vervallen huis, waar een kleine kroeg was gevestigd.

Raffles prentte zich de ligging van het oude huis goed in het geheugen en daarop liepen de drie mannen terug.

Zij gingen vroeg naar bed, want er zou de volgende dag waarschijnlijk heel wat te doen zijn.

De volgende ochtend was Raffles heel vroeg op, om zijn plannen uit te werken.

Hij wekte Brand en gaf de jongeman zijn instructies.

Daarop kleedde hij zich aan, verliet het wagendorp en sloeg de weg naar Parijs in.

Even voorbij de Porte de Bagnolet nam hij een taxi en liet zich naar de Rue Lepic brengen.

Daar stuurde hij de chauffeur weg, liep het huis binnen, na de deur met zijn sleutel te hebben geopend en veranderde zijn uiterlijk zodanig, dat hij niet herkend zou worden door leden van de bende, in geval die het huis van de graaf soms mochten bespioneren.

Hij trok ook andere kleren aan en verliet het huis weer door een andere deur.

Het was bij half negen, toen hij opnieuw een taxi aanriep en de chauffeur opdracht gaf, hem naar de Ecole de Médecine te brengen.

Daar gekomen stapte hij uit en betaalde de man, om de rest van de weg te voet af te leggen.

Hij gaf zijn ogen goed de kost, maar hij kon niets verdachts bespeuren in de

ontrek van het huis van graaf Bilancourt.

Hij belde aan en even later werd de deur geopend door dezelfde maitre d'hotel met zijn spierwit haar, die hij al bij een vroegere gelegenheid gezien had.

Germain, zo was de naam van de trouwe bediende, keek de bezoeker verwonderd aan en vroeg wat hij wenste.

— Is de graaf thuis? vroeg Raffles op zijn beurt.

— Ja, mijnheer de graaf staat echter op het punt, zijn gewone wandelrit in het bos te gaan maken en ik betwijfel of hij u zal kunnen ontvangen. Kunt u mij de boodschap niet doorgeven?

— Onmogelijk, vriend, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zeg tegen de graaf, dat iemand hem komt spreken over een hoogst belangrijke aangelegenheid. Kom, u lijkt mij een man, die men wel wat kan toevertrouwen, zeg dus aan uw meester, dat men vannacht in dit huis wil inbreken en dat ik hem daarover wil inlichten.

Germain slaakte een kreet van schrik en opende dadelijk de deur verder voor de bezoeker, terwijl hij uitriep:

— Wilt u dan even plaats nemen; ik zal mijnheer de graaf direkt gaan waarschuwen.

Hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en riep al boven aan de trap:

— Wilt u mij maar volgen, mijnheer, graaf Bilancourt wacht u!

Raffles sprong snel de trap op en volgde de maitre d'hotel naar de werk-kamer van de heer des huizes.

Germain schoof hem een stoel toe en zei:

— Mijnheer de graaf zal dadelijk tot uw dienst zijn.

Daarop vertrok hij en sloot de deur achter zich.

Raffles was alleen.

Hij keek om zich heen en constateerde, dat de graaf een man van smaak en liefhebberijen was; aan de muren hingen rekken met hele zeldzame wapens uit allerlei landen en tijdperken, afgewisseld met schilderijen van de meest beroemde meesters uit alle landen.

In een hoek stond een kast met een

kostbare muntenverzameling, die dadelijk de aandacht van Raffles trok.

Hij stond van de stoel op, die Germain hem had toegeschoven en bekeek de prachtige verzameling met het oog van een kenner.

Toen drentelde hij langs de schoorsteen en bekeek de foto's, die daarop stonden.

Er was een mooie foto bij van een dame van ongeveer dertig jaar, met een knap, maar zwaarmoedig gezicht en grote droevige ogen.

Daarnaast stond de foto van een jongetje van zeker niet ouder dan anderhalf, twee jaar, in zijn hemdje gekleedt, met blote beentjes en armpjes.

— Zeker zijn vrouw en zijn kind, mompelde Raffles bij zich zelf. Het ventje lijkt erg op zijn moeder.

Plotseling werd zijn blik getrokken door een kleine vlek, stervormig, op de linkerbovenarm van het knaapje.

Hij nam de foto en liep er dicht mee naar het raam, om haar beter te kunnen bekijken.

— Dat is vreemd, mompelde hij. Dat is heel vreemd, heel toevallig... of...

Op dit ogenblik ging de deur open en graaf Bilancourt stond op de drempel en keek even verbaasd naar de man, die daar aan het raam zo aandachtig een foto stond te bekijken.

Raffles richtte zich op en zei:

— Ik vraag u excuus, mijnheer de de graaf. Deze foto van dit lieve kereltje trok mij bijzonder aan, zodat ik niet kon nalaten het wat beter te bekijken. Nogmaals excuus.

Hij liep snel naar de schoorsteenmantel toe en zette de foto weer op haar plaats.

— Verontschuldigd u niet, mijnheer, zei hij. Ik..... het doet mij genoeg, dat de foto van mijn lieve jongen u interesseert.

Als u het mij dan niet kwalijk neemt, graaf, dan vergeeft u mij misschien ook wel de vraag hoe oud uw zoontje nu is.

De graaf keek zijn bezoeker verwonderd aan, maar hij antwoordde na enige aarzeling:

— Hij zou nu... negen jaar moeten

zijn, mijnheer. Maar mag ik u vragen...

— Uw zoontje is dus overleden? ging Raffles verder.

— Ik weet het niet, mijnheer, barstte graaf Bilancourt plotseling los. Stel mij die vragen niet. Kom ter zake, als-tublieft! Mijn bediende zegt mij.....

— Dadelijk, mijnheer de graaf, antwoordde Raffles, zonder zich van zijn stuk te laten brengen. Maar hoe vreemd en onbeleefd het ook mag lijken..... Ik wilde nog zo graag weten, wat er dan met uw zoontje gebeurd is, dat u niet weet of het dood is of niet.

— Het is gestolen, mijnheer, antwoordde de graaf dof. Nu ongeveer zes jaar geleden!

— Had hij toen dat litteken nog?

— Ja, hij kreeg het, toen hij met zijn armpje in een stalen spoor viel bij het spelen in de buurt van de stal. De spoor was waarschijnlijk van een rijlaars los geraakt. Maar waarom vraagt u me dit? Martel mij niet langer en vertel mij, wat u hier brengt.

De graaf, die erg bleek was geworden, had zich in zijn stoel voor zijn schrijfbureau laten vallen en wees met een gebaar zijn bezoeker een andere stoel aan.

— Uw maitre d'hotel moet het u met een enkel woord al hebben gezegd, graaf, begon Raffles, er zal vannacht een poging worden gedaan om in dit huis in te breken.

— Hoe weet u dat?

— Ik heb het plan afgeluisterd.

— Wie bent u?

— Ik maak deel uit van het personeel van het circus Bertini, dat op dit ogenblik zijn tenten heeft opgeslagen op het kermisterrein van Bagnolet.

— Wie zijn de inbrekers?

— Een zekere Granville is de hoofdpersoon. Ik denk, dat hij nog twee of drie anderen zal meebrengen.

— Hoe denken zij hier binnen te komen?

— Zij willen een kleine, magere jongen, eveneens lid van het gezelschap, door een klein venster steken, dat geen man zou doorlaten en daarna moet hij de grendels van de achterdeur schuiven, waarnaast dat achterraam ligt.

— Die jongen is dus hun medeplichtige?

— Nee. Hij kan er niet anders dan door bedreiging met de dood toe gedwongen worden.

— Hoe laat komen de schurken?

— Ik vermoed om een uur of twee in de nacht. De voorstelling moet eerst afgelopen zijn.

— En wat adviseert u mij? vroeg de graaf, die al een lade van zijn bureau had opengetrokken en er een pakje bankbiljetten had uitgenomen.

— Ik zou u aanraden, graaf, voorlopig niet de politie te waarschuwen, want de schurken zijn buitengewoon wantrouwend en slim, en als u hier een vijftal agenten laat komen, om hen in hinderlaag te leggen, dan zullen de inbrekers dit direkt weten, want u kunt er zeker van zijn, dat uw huis de hele dag zorgvuldig wordt bespied.

— Maar wat dan? Ik kan die bandieten toch niet rustig hier laten binnendringen?

— Ik wilde u juist voorstellen hen dit wel te laten doen, graaf, antwoordde Raffles kalm. Maar stel mij en twee van mijn vrienden slechts in de gelegenheid hen waardig te ontvangen, dan kunt u daarna nog altijd de politie laten komen. Dat is waar, zei hij glimlachend. Dat vergat ik; u hebt niet de minste reden mij te vertrouwen, want u kent mij helemaal niet; misschien denkt u wel, dat ik u hier een valstrik kom spannen.

Graaf Bilancourt kleurde licht en stamelde:

— Ik verzeker u, mijnheer.....

Raffles maakte een afwerend gebaar en ging verder:

— Denkelijk zou ik in uw plaats juist hetzelfde gedacht hebben, graaf. Laat mij even nadenken wat ik er op kan vinden, om uw vertrouwen te winnen...

Hij dacht nog een ogenblik na, terwijl de graaf zenuwachtig met het pakje bankpapier speelde en ging toen verder terwijl hij opstond en de graaf strak aankeek:

— Misschien zult u mij voor een onbeschofte indringer houden, die zich

met uw zaken wil bemoeien, graaf, en toch staat, wat ik u nu wil vragen, in rechtstreeks verband met de op uw huis beraamde aanslag. Ik wil u dwingen mij te vertrouwen.

— Ik begrijp u niet, mijnheer, antwoordde graaf Bilancourt. U spreekt in raadselen. Wat wilt u dan nog meer van mij weten?

— Hoe zag uw zoon er uit, toen hij verdween, onder welke omstandigheden had die verdwijning plaats, wat hebt u gedaan, om te proberen de jongen weer terug te krijgen?

In plaats van op deze vragen te antwoorden, sprong graaf Bilancourt op Raffles toe, greep hem bij de schouders, schudde hem ruw heen en weer en riep met hese, haast verstikte stem:

— Martel mij niet langer. Ik bezweer u, wat weet u van mijn jongen, wat weet u van Robert? Kunt u mij inlichtingen over hem geven? Leeft hij? Kan ik hem zien? Spreek, in 's hemelsnaam, spreek!

Raffles maakte de klauwende handen

voorzichtig en langzaam van zijn schouders los en antwoordde:

— Ik verzoek u dringend, graaf, geef niet zo toe aan uw aandoeningen, aan een hoop, die misschien niet in vervulling zal gaan. Als u zich al zo zwak toont bij de geringe mogelijkheid, dat uw zoon misschien kan worden gevonden, hoe zal het dan zijn, als een bittere teleurstelling u wacht?

— U hebt gelijk, mijnheer. Ik vraag u excuus, dat ik mij door mijn drift heb laten meeslepen. U ziet, ik ben nu weer kalm, vertel mij wat u weet of wat u vermoedt?

— Luister, graaf, dan zal ik u vertellen wat ik dezer dagen ontdekt heb.

En nu vertelde Raffles de graaf, wat hem in de laatste dagen overkomen was, natuurlijk zonder hem zijn ware identiteit te verraden.

Toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, bleef de graaf een ogenblik voor zich uitstaren en plotseling begon hij hartstochtelijk te snikken en begroef het gezicht in beide handen.

HOOFDSTUK VII.

DE INBRAAK

Hij sprong op en riep met bevende stem:

— Ik smeeek u mijnheer, breng mij direkt naar die lui. Ik wil die jongen zien, die u Raoul noemt. Ik zal dadelijk opdracht geven, dat men mijn snelste auto klaar maakt!

— Iets dergelijks had ik wel verwacht, zei Raffles glimlachend, ondanks zich zelf geroerd door de smart en de daarop gevolgde zenuwachtige vreugde van graaf Bilancourt. En toch zou ik u dringend willen vragen, uw begripelijk ongeduld nog enige uren te willen bedwingen. Als Raoul werkelijk uw zoon is, wat betekenen dan die paar uren op zo'n lange scheiding?

— Maar waarom, mijnheer? riep de graaf uit. Waarom zou ik daar niet dadelijk heen gaan en de jongen op-eisen?

— Omdat u daardoor de inbraak zou verhinderen, antwoordde Raffles kalm.

— Maar zij zullen de jongen mishandelen! riep graaf Bilancourt uit.

— Daar hoeft u geen ogenblik bang voor te zijn, graaf, zei Raffles op beliste toon. Mijn beide makkers en ik zullen waken, dat beloof ik u en geen haar zal op het hoofd van de jongen gekrenkt worden, dat zweer ik u.

— Oh, ik dank u, riep graaf Bilancourt uit, terwijl hij de handen van zijn bezoeker greep en ze drukte, alsof hij ze wilde verbrijzelen. Ik vertrouw u en ik laat alles aan u over. Maar ik verze-

ker u, dat ik de minuten zal tellen tot op het ogenblik, dat ik Robert aan mijn hart zal kunnen drukken.

Raffles schudde zacht het hoofd en antwoordde vermanend:

— Nee graaf, dat moet u niet doen. U zou anders de teleurstelling niet kunnen verdragen, als de jongen eens niet uw kind bleek te zijn.

— Ja, u hebt alweer gelijk, mijnheer, zei de graaf zuchtend. Welnu dan, ik zal hopen, dat zult u mij toch niet willen beletten.

— Nee, graaf, dat zeker niet, zei Raffles, en dat zou trouwens vergeefs zijn. Maar zeg mij nu nog even, waar is de jongen ergens ontvoerd?

— Het gebeurde in Nice, mijnheer. Ik had daar een grote villa gehuurd en wij leefden zo gelukkig, mijn lieve vrouw en ik... Op zekere dag kwam het kindermisje dodelijk verschrikt terug van de wandeling. Zij kon ternauwernood spreken. Met de kleine Robert had zij een wandeling langs de boulevard gemaakt en in een plantsoen, waar een grote zandhoop lag voor de kleintjes, was zij met een ander misje gaan zitten op een bank, terwijl Robert op de zandhoop was gaan spelen. Toen zij tien minuten later naar de jongen omkeek, was hij verdwenen. Andere kinderen zeiden, dat er een man was gekomen, met wie de kleine jongen was meegegaan. En in plaats van dadelijk de politie te waarschuwen, liep het misje eerst de

lange weg naar onze villa. Natuurlijk liet ik dadelijk alles in het werk stellen om hem terug te vinden. Ik besteedde er duizenden aan, echter tevergeefs, want het hielp niets.

— Dus, de man die het kind ontvoerde, heeft niet eens geweten, wie de ouders waren! riep Raffles uit. Nu begriep ik ook, waarom Granville 'er niet voor terugschrikte de jongen te gebruiken voor een inbraak in het huis van... van de man, die wel eens zijn eigen vader kon zijn. Heb geduld tot vannacht en u zult zekerheid hebben.

— En, nu wilt u toch zeker wel deze paar bankbiljetten aannemen? Ik wil u niet beledigen, maar als artiest... neem het van mij aan.

— Houd uw geld, graaf, zei Raffles. Wat ik doe, zou ieder fatsoenlijk man in mijn plaats hebben gedaan; er steekt niets heldhaftigs of moedigs in. Laat ons om half twaalf ongeveer binnen door de tuin deur, de rest vinden wij wel.

Ea voor graaf Bilancourt nog iets had kunnen zeggen, was Raffles weggegaan, de ander in een onbeschrijfelijke toestand van opwinding en verlangen achterlatend.

De voorstelling was nog lang niet afgelopen, toen Raffles, Henderson en Brand al op weg waren naar de Boulevard Saint Germain.

In de loop van de dag had Raffles gelegenheid gehad Raoul alleen te spreken, om hem in kennis te stellen van wat hem die nacht te wachten stond.

De jongen, die in die paar dagen al een grote genegenheid voor Raffles en zijn vrienden had opgevat, de jongen was zo weinig liefde gewend, luisterde aandachtig toe.

Hij scheen niet eens erg verwonderd te zijn over wat Raffles hem vertelde, wel te verstaan, zonder met een enkel woord te praten van zijn vermoedens aangaande de verwantschap met de graaf.

En het dappere kereltje beloofde alles trouw te zullen doen, wat Raffles hem opdroeg.

En zo gingen de drie mannen op weg, met de zekerheid, dat het drama gauw

zijn ontknoping tegemoet ging.

Het was precies half twaalf, toen Raffles het afgesproken teken gaf aan de tuin deur, die in een verlaten straat uitkwam.

Dadelijk werd deze deur opengemaakt door Germain, die waarschijnlijk de wacht had gehouden en door zijn baas van alles op de hoogte was gebracht.

Hij bracht de drie mannen dadelijk naar de werkkamer van de graaf, waar zij nu niet alleen hem, maar ook de gravin vonden, die erg bleek was.

Graaf Bilancourt kwam Raffles tegemoet en stak hem en zijn makkers de hand toe.

— Luister mijnheer, begon hij. Ik wilde mijn vrouw er buiten laten, maar Germain en ik konden het geheim niet voor ons houden, zij heeft het als moeder op ons gezicht moeten lezen en nu weet zij alles en zij hoopt en verlangt ook.

— Dan hoop ik van ganser harte, dat madame la comtesse niet vergeefs zal hebben verlangd, zei Raffles ernstig, terwijl hij een buiging voor haar maakte.

Daarop ging hij verder, zich tot de graaf wendend:

— Ik hoef u zeker niet te zeggen, dat hier in huis alles donker moet zijn en dat er niet het minste geluid mag worden gemaakt. Bij de minste argwaan zouden de boeven het op een lopen zetten.

— Dat begrijp ik, mijnheer! Wij voegen ons helemaal naar uw instructies. Maar ik smeek u, mij te laten helpen. Ik ben nu erg rustig en ik ben heel handig op de revolver.

— Daar stem ik in toe. Dan zullen wij onze posten langzamerhand gaan innemen. Beter te vroeg dan te laat.

Een uur later leek alles in het grote huis in diepe rust en alle lichten waren uit.

Het was al over half twee, toen het scherp gehoor van Raffles buiten een geluid hoorde.

Daarop werd het kleine raampje, niet ver van de achter deur, geopend, dat nauwelijks een paar decimeter hoog en breed was en een zwak schijnsel drong

naar binnen.

Toen verscheen de vorm van een hoofd door de opening en even later konden de drie mannen niets meer onderscheiden; Raoul wrong zich op dat ogenblik door de nauwe opening.

Nauwelijks had hij zich geruisloos op de grond laten zakken, of hij greep het mes van de stoel, dat hij daar volgens instructies van Raffles wist te vinden en sneed er vlug het touw mee door, dat om zijn middel gebonden was.

Hij bleef het echter stevig met de linkerhand vasthouden, opdat de bandieten daarbuiten zouden geloven, dat hij er nog altijd aan vastgebonden was.

Nu sloop hij naar de deur en schoof voorzichtig de grendels terug, om tenslotte de sleutel in het slot om te draaien.

Toen ging de deur langzaam open.

Flauw waren de gedaanten van drie mannen te zien.

Maar het volgend ogenblik waren zij al binnen en ging de deur weer dicht.

Bijna tegelijkertijd draaide Raffles de schakelaar van het licht om en de gang, waar de achterdeur op uitkwam, was nu tot in alle hoeken en gaten verlicht.

De drie verraste bandieten gaven een schreeuw van schrik en wilden vluchten.

Maar dadelijk klonk het bevel:

— Handen omhoog of wij schieten.

Een van de schurken had echter de deur al bereikt en rukte haar open.

Maar voor hij buitenkwam, had Henderson hem in de kraag gegrepen en trok hem kalmmpjes achteruit met evenveel gemak, alsof de kerel een konijn geweest was, die bij de staart uit zijn hol werd getrokken.

De anderen hadden begrepen, dat tegenstand niets zou baten en Raffles en Brand konden hen binden, terwijl de graaf hen met zijn revolver in bedwang hield.

Granville keek vol haat naar de jongen, die stil en zwijgend op enige afstand was blijven staan, maar hij zei geen woord.

— Zij zijn weerloos, graaf. Telefoon nu om de politie, als u wilt. Maar eerst, u begrijpt mij wel.

Graaf Bilancourt knikte en zocht met de blik de kleine Raoul.

Hij vloog op hem toe en stroopte snel zijn mouw op.

Hij bekeek het litteken aandachtig, keek de knaap diep in de ogen, die hem bleek en verwonderd aanzag en in een gesmoorde snik, terwijl hij de jongen in zijn armen knelde, klonk het:

— Mijn kind, mijn lieve jongen.

HOOFDSTUK VIII

HET NASPEL

Raffles drong de gelukkige vader weer zacht naar de deur en zei:

— Laat de gravin in uw geluk delen. Ik heb wat met deze schurken te bespreken, in afwachting van de politie. Over een kwartier kunt u terugkeren.

Zodra de deur was dichtgevallen achter de graaf, die zijn arm om de tengere schouders van de zo plotseling gevonden zoon had geslagen, stapte Raffles op Granvillè toe, keek hem diep in de ogen en zei:

— Luister eens goed, kerel. Over een kwartier ben je officieel gearresteerd en ik geloof, dat de politie erg in haar schik zal zijn met die vangst. Maar eerst zult je zo vriendelijk zijn, mij te zeggen, waar de ingang van de catacomben is, waar je bende haar schuilplaats heeft.

— Ik weet niet wat je bedoelt. Ik ken geen catacomben.

— Niet? Dan weet je dus minder dan je vriend Dujardin, de chauffeur van graaf Bilancourt?

De schurk schrok blijkbaar heel erg, maar hij antwoordde niet en klemde de tanden op elkaar, vast besloten om niets te zeggen.

— Zo, je wilt dus niets loslaten? ging Raffles rustig verder. Nu, dan zal ik andere maatregelen moeten nemen.

Snel liep hij op de bandiet toe en doorzocht haastig en vlug zijn zakken, totdat hij een papiertje in de hand hield, waarop met rode inkt geschreven stond:

— Vannacht om half drie, bekende plaats.

— Ik tart je de plek te vinden, mijnheer de zogenaamde acrobaat! Je hebt je rol goed gespeeld, mijnheer de detective.

— Merci! zei Raffles droogjes. Je wilt dus de plek niet noemen?

— Nooit.

— Dan zal ik je er toe moeten dwingen.

Met één stap was Raffles bij de schurk en keek hem nu recht in de pu-

pillen van zijn ogen.

De boef probeerde die scherpe, doorborende blik te ontwijken, zijn ogen dicht te doen, het was onmogelijk.

Hij voelde 'n onoverkomelijke loomheid over zich komen en hij moest wel naar de grote, strenge grijze ogen met hun metalen glans kijken.

Snel voelde hij zijn bewustzijn en zijn eigen wil uit zich wegzinken.

Vijf minuten gingen vol spanning nu voorbij en toen slaakte Raffles een diepe zucht van vermoeidheid en ook van triomf.

Het was hem gelukt; hij had Granville in een hypnotische slaap weten te brengen.

Hij kwam weer tot dicht bij de schurk en vroeg zacht:

— Versta je mij?

— Ja, antwoordde de ander met een toonloze stem, en zich blijkbaar helemaal niet bewust van zijn antwoord.

— Je kent de plaats van bijeenkomst?

— Ja!

— Breng er ons dan direkt heen.

Granville knikte bevestigend, zonder voor het overige zich te bewegen.

Raffles had zich intussen met de politie in verbinding gesteld en tien minuten later hield een auto voor het huis stil, waaruit een twaalfstal agenten te voorschijn kwamen, onder bevel van een inspecteur, Lebeau geheten.

Deze was niet weinig verbaasd, toen hij daar in de grote vestibule, waarheen de bandieten waren overgebracht, de hele toedracht van de zaak hoorde, natuurlijk voor zover Raffles het goed vond te vertellen.

Graaf Bilancourt was ook teruggekeerd, nu zonder de jonge Robert, die zich bij zijn dolblijde moeder bevond en hij vertelde Lebeau wat er met het gestolen kind gebeurd was.

Maar de verrassing van de inspecteur werd nog groter, toen hij daar midden in de grote vestibule de onbeweeglijke gedaante zag van Granville, die wezenloos voor zich uitstaarde.

— Wat is er met die man? vroeg hij.

— Hij slaapt, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. Ik ben zo vrij geweest hem te hypnotiseren, omdat hij ons niet

de plek wilde aanwijzen, waar de schurken vergaderen, waarschijnlijk in gezelschap van een zekere Dr Cox.

Lebeau keek Raffles met grote ogen aan en riep toen uit:

— Maar hoe weet u dit allemaal en wie bent u toch, mijnheer?

— Een gewone circus-artiest! antwoordde Raffles schouderophalend. Ik heb het plan van de schurk gisteravond heel toevallig afgeluisterd en toen ook gehoord, dat hij het zoontje van de graaf een jaar of zes geleden gestolen heeft en dat is alles.

— Maar die Dr Cox dan?

— Daar spraken zij ook over, het moet een beruchte Engelse bandiet zijn, zei Raffles langs zijn neus weg. Maar als ik u een raad mag geven, mijnheer de inspecteur, dan moet u hier niet te lang meer blijven, maar liever eens die brieven bekijken, die ik uit de zak van dat heerschap gehaald heb. U zult hierin vinden, dat er vannacht om half drie een samenkomst is in de catacomben, ergens in Bagnolet.

— Dan moeten wij ons zeker haasten! riep Lebeau vol ijver uit. Het is bijna kwart over twee.

Direkt werd alles klaar gemaakt en de twee medeplichtigen van Granville werden weggeleid door een paar andere agenten, die ter versterking waren aangerukt.

Graaf Bilancourt had Raffles opzij genomen, drukte hem met kracht de hand en zei geroerd:

— Mijn beste vriend, het grootste geluk dat ik ooit kon beleven, heb ik aan u te danken. Wilt u mij werkelijk niet in de gelegenheid stellen, u daarvoor een beloning te geven?

— Nee, graaf, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik kan mij geen grotere beloning voorstellen dan dat ik een goede daad heb kunnen doen. Dat maakt veel goed.

En voor de graaf nog iets had kunnen zeggen, was Raffles weggehouden en de anderen achterna gegaan, die al in de auto zaten.

Raffles ging recht tegenover Granville zitten, die de inspecteur naast zich had, en vroeg toen zacht:

— Waarheen moeten wij het eerst gaan?

— Naar Bagnolet.

— Waar is de ingang naar de catacomben?

— In een klein oud huis in de Rue de Feu, een zijstraat van de Rue de Paris.

— Wacht, dat zal het wijnhuis zijn, waarin ik de kerel gisteren met zijn twee medeplichtigen heb zien binnengaan, bromde Raffles in zichzelf.

Daarna zei hij tegen de chauffeur:

— Rijd naar Bagnolet, chauffeur, en volg de Rue de Paris, tot even voor de Rue de Feu. Gebruik, eenmaal in de voorstad, zo min mogelijk en liever helemaal je claxon niet, want het is van belang, dat de schurken onze nadering niet bemerken.

Het was kwart voor drie, toen hij de Porte de Bagnolet doorreed en een kwartier later stond de grote wagen stil tien meter voor de Rue de Feu.

— Vraag hem nu eens, hoe wij daarbinnen moeten komen, mijnheer, zei Lebeau.

Raffles bracht de vraag aan de gehyptiseerde Granville over, en dadelijk kwam het antwoord op dezelfde eigenaardige vlakke toon van zoëven:

— Op de binnenplaats is een deur, die toegang geeft tot een brede gang. De laatste twee plavuizen daarvan vormen een soort luik, dat men op kan tillen, door aan de ring te trekken, die dicht bij de kraan van de waterleiding in de muur zit.

— Maar zijn er geen wachtposten? vroeg Raffles verder.

— De waard zit achter de toonbank en men moet een wachtwoord noemen. Dan trekt hij aan een touw, waardoor een grendel wordt teruggeschoven van de deur van de binnenplaats; hij moet het touw zolang vasthouden, tot hij die de deur gepasseerd is, op een belietje drukt, dat naast zijn toonbank uitkomt, want anders zou de grendel, door een sterke veer bewogen, weer op zijn plaats schuiven.

— Wat is het wachtwoord voor vanacht?

— Dood aan John Raffles!

De Grote Onbekende meesmulde iets, dat niemand verstond en vroeg tenslotte:

— Er is natuurlijk een tweede uitgang voor het geval van een overval?

— Er zijn er verscheidene. Maar men moet de weg kennen. Men moet een geboren Parijzenaar zijn, anders verdwaalt men er en wie eenmaal verdwaalt in de catacomben, die is verloren.

— Beschrijf mij de weg van het luik af, verder, beval Raffles.

— Een stenen trap van twintig treden af, die uitkomt in een grote kelder. Daar staat een wijnrek, dat gemakkelijk te verschuiven is, want het staat op kleine wielen. Men heeft niets anders te doen dan het opzij te trekken en dan maakt men de opening vrij naar een onderaards hol, waarop verscheidene gangen uitkomen. Door een van die gangen vloeit een riool; die gang moet men volgen en ongeveer honderd meter verder bereikt men een tweede hol, waar de vergadering gehouden wordt en waarop ook verscheidene tunnels uitlopen.

— Dan weten wij genoeg.

De agenten stegen nu allen uit en Granville werd stevig geboeid, waarop Raffles hem snel wakker maakte.

De schurk wreef zich suf de ogen, keek om zich heen, maar voor hij tot het beseef kwam, wat hij gedaan had, was de auto al met hem weggereden, om hem even te gaan afleveren op het dichtst bijzijnde politiebureau.

Vandaar keerde de auto met vier man terug; de enigen die er te missen waren en toen kon de jacht beginnen.

Voorzichtig sloop de kleine troep de Rue du Feu in en op een tiental meters voor het wijnhuis zei Raffles op fluisterende toon tegen de inspekteur:

— Met mijn beide vrienden zal ik vooruit gaan en de caféhouder onschadelijk maken. Zodra dat gebeurd is, zal ik u wenken.

— Goed! antwoordde Lebeau met gedempte stem, die daarna aan zijn mannen de nodige instructies gaf.

Raffles, Henderson en Brand, die nog altijd hun eenvoudige, versleten kleren droegen, slenterden verder, duwden

de deur van het café open en slenterden naar binnen.

In de gelagkamer zat een vijftal mannen, en achter de toonbank leunde een kerel met een gemene tronie en de kop van een nijldige bulldog.

Hij keek verbaasd en wantrouwend op, bij het zien van de drie vreemdelingen en dadelijk klonk het fluisterend over zijn lippen:

— Het wachtwoord!

Nu wilde het ongeluk, dat Henderson niet absoluut niet gehoord had wat Granville antwoordde op de vraag van Raffles en zo was zijn repliek even onverwacht als krachtig; hij stak eenvoudig zijn reusachtige arm over de toonbank en trok toen in een wip de kroegbaas over het zink van zijn toonbank heen, die woedend met zijn benen spartelde, terwijl links en rechts glazen en flessen met luid gerinkel op de vloer vielen.

— Ik weet niet of dit het goede wachtwoord is, vriend, maar je moet het er maar mee doen, riep Henderson, en tegelijkertijd kwakte hij de schurk in een hoek van de gelagkamer, waar hij als een hoop vodden bleef liggen.

De andere kerels waren door dit optreden zo verrast, dat zij nog niet eens goed begrepen wat er gebeurd was, toen zij al de revolvers van Raffles en Brand op zich gericht zagen.

Brand was naar de deur gerend en wenkte de agenten, die direkt kwamen toelopen en zich van de vijf bezoekers meester maakten, die echter bezwoeren, dat zij volkomen onschuldig waren en niet begrepen wat men van hen wilde.

Zij werden echter zwaar geboeld weggeleid en daarna zocht Raffles het grendeltouw achter de toonbank, trok het met kracht naar zich toe en maakte het vast aan een knop van het raam.

Daarna renden allen door de achterdeur de binnenplaats over en konden nu gemakkelijk de enige deur, die daar te zien was, openen.

Het luik achter in de gang werd geopend, men daalde naar de kelder af, waar het wijnrek opzij werd geschoven, ging door de opening en volgde nu zo voorzichtig mogelijk een van de negen

gangen, die van het riool.

Tien minuten later stonden de agenten en de drie Engelsen stil voor een zware, met ijzer beslagen deur, die waarschijnlijk alleen van binnen geopend kon worden.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van de inspekteur en fluisterde:

— Ik heb twee revolvers in mijn zak, ik zal er een door het slot heen leeg schieten en die zal dan wel vernield zijn, waarna mijn vriend de reus de rest zal doen; een ander middel is er niet, tenminste als wij hen willen verrassen.

De inspekteur knikte; Raffles trok zijn revolver en snel achter elkaar knalden de zes schoten.

Daarna smet Henderson zich met al zijn gewicht, honderdvijftig kilo, zoals hij altijd vol trots placht te zeggen, tegen de post van de deur, die met geweld gekraak openvloog.

De agenten stormden naar binnen, maar zij stonden in een pikdonkere ruimte, want de boeven hadden dadelijk, na het vallen van de schoten het licht uitgedraaid.

Maar Raffles en Brand lieten onmiddellijk hun krachtige zaklaantaarns aanfloepen en bij dat licht begon een hevig gevecht, want de bandieten waren niet van plan zich zonder slag of stoot over te geven.

Henderson verrichtte wonderen.

Hij had op zijn weg een zware tafel ontmoet, het meubel ondersteboven gegooid en er een van de poten afgebroken, die hij nu als een soort knoet om zich heen zwaaide en op de koppen van de boeven liet neerbeuken.

Een van de agenten had de schakelaar van het licht weten te vinden en nu duurde het niet lang of de strijd was in hun voordeel beslist.

Een achttal schurken hadden in het stof moeten bijten en zestien anderen waren zwaar gewond, waarvan er 12 alleen op rekening van Henderson kwamen.

Maar vergeefs keek Raffles rond naar Dr Cox.

Hij was verdwenen, en toch wist Raffles heel zeker, dat hij de stem van zijn doods vijand gehoord had.

Waarschijnlijk had hij door een van de zijgangen kunnen vluchten....

* * *

Veertien dagen later vonden mensen van de stadsreiniging in een verlaten gang een geraamte, waaraan hier en

daar nog stukken vlees waren overgebleven...

Bij hun komst vluchtte een waar leger ratten weg... en de politie geloofde, dat zij hier alles had gevonden wat er van Dr Cox was overgebleven...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

LOUCHE PRAKTIJKEN

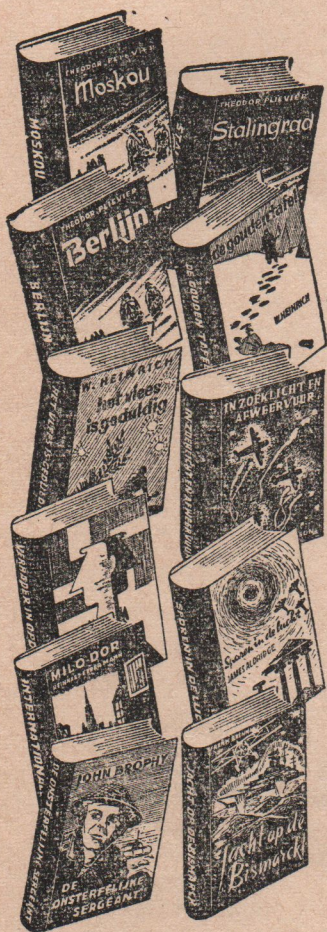
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting. 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog. 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :